

JUBILIEJINIŲ
1938 METŲ
SAUSIO MĖN.

Nr. 1

Žvaigždė

Žvaigždė

mėnesinis religinio atgimimo ir švenč. Jėzaus Širdies laikraštis. Kaina metams — 2 litai. Latvijoje — 3 lt. Kitur — 3 lt. 50 ct. Be to, 1938 metais „Žvaigždė“ išleis PLATŲ KATEKIZMĄ SUAUGUSIEMS. Tai bus stora knyga 300-400 psl. Atskirai ją perkant, reiktų mokėti bent 3 litus. „Žvaigždės“ skaitytojai visa tai gaus, prie metinės prenumeratos tik pridėdami vieną litą (o užsienio lietuviai — 1 lt. 50 ct.). Vyrų Apaštalavimo nariams leidžiamas „Žvaigždės“ vyrų skyrius ir atskirai. Per metus šis VA laikraštėlis atsieina tik 30 centų. „Žvaigždė“ ir jos priedus amerikiečiai gali užsisakyti per T. J. Kidyką S. J. šiuo adresu: 259 N. 5-th st., Brooklyn. N. Y. Už visus „Žvaigždės“ skaitytojus ir platintojus T. Redaktorius laiko dvejas Šv. Mišias, kurios esti kiekvieno mėnesio pirmąjį trečiadienį ir pirmąjį penktadienį. „Žvaigždės“ Redaktorius — T. Jonas Paukštys S. J. Leidėjai — Tėvai Jėzuitai. Spaudė „Spindulio“ gillaspaudė. „Žvaigždės“ adresas:

„ŽVAIGŽDĖ“ JĖZUITŲ NAMAI, KAUNAS. Tel. 20156, 20157.

V I S I E I N A M A P A Š T A L A U T I Mes neleisim griauti bažnyčių

Bedieviai jau išgriovė ir sudegino šimtus bažnyčių RUSIJOJE. Milijonus tikinčiųjų kankina šaltuose Sibiro plotuose ir žiauriuose kalėjimuose.

Kunigų, vienuolių ir tūkstančių ištikimiausių tikinčiųjų kraują nušlakstyti ir ISPANIJOS laukai.

Ir MEKSIKOJ vis dar nesiliauja išgąstingi persekiojimai ir didžiausia dvasinė vergovė, kurią atnešė tie patys bedievybės skelbėjai, kurie pirma visiems žadėjo sąžinės laisvę ir beveik tiek pat laimės, kiek tik vienas Dievas tegali duoti danguje. O štai dabar — vietoj žadėto rojaus į visas tas šalis jie atnešė vien raudoną pragarą žemėje. . .

Tuos pačius persekiojimus jie norėtų parnešti ir į mūsų šalį. Šiais metais jie su ypatingu atsidėjimu rūpinasi kasti ir po mūsų bažnyčių pamatais. 1938 METUS JIE PASKELBĖ BEDIEVYBĖS METAIS VISAME PASAULYJE. Milijonus bedieviškų knygų ir laikraščių jie stengiasi todėl paskleisti visame pasaulyje. Su savo spauda jie, be abejo, nenorės aplenkiti nė Lietuvos.

Blogi laikraščiai ir knygos tai DVASINIS DINAMITAS, kuriuo jie nori pirma išsprogdinti tikėjimo šventoves žmonių širdyse, kad paskui galėtų sprogdinti ir tas akmenines ar medines bažnyčias, kurias pastatė mūsų tėveliai.

Todėl šiais metais MES STENGSI-MĖS MELSTIS UŽ RELIGINĮ MŪSŲ ŠALIES SUTVIRTĖJIMĄ. Mes prašysim Išganytojo Širdį, kad visi tikintieji Lietuvoje sustiprėtų tikėjime ir kad visi bedieviai atsiverstų.

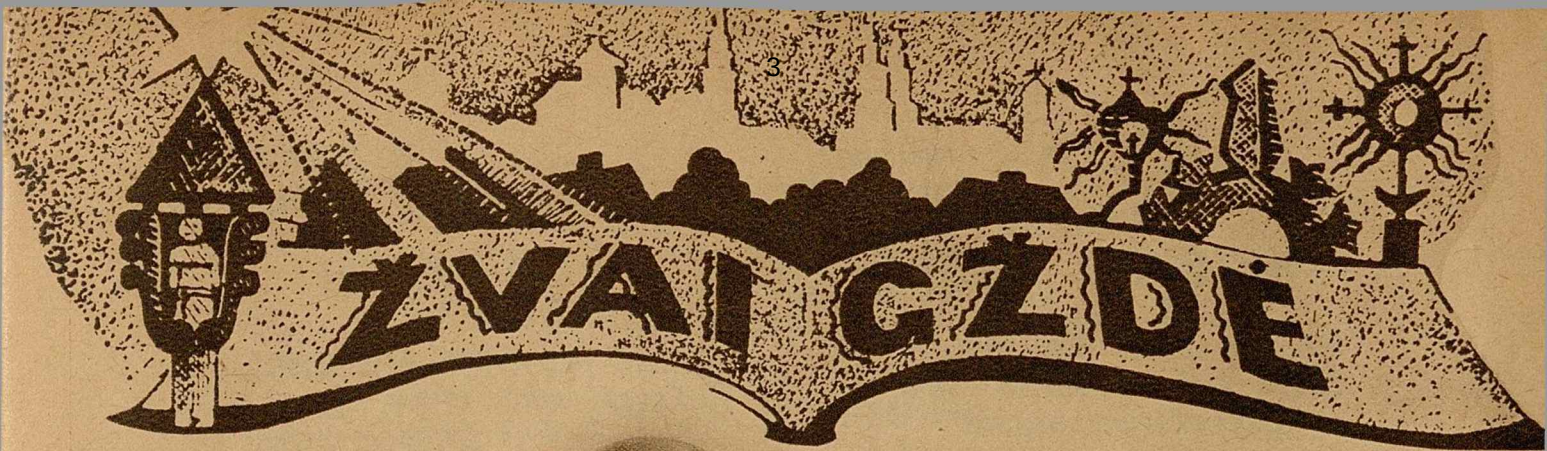
Šiomet mes pradėsime ir su visu savo uolumu apaštalauti. Tik visi prisidėdami prie kiekvieno kilnaus ir švento darbo savo apylinkėje, galėsime greičiausiai pastoti kelią savo apylinkėje bedievybės tvanui.

PIRMIAUSIAI APKLAUSINĖKIME VISUS SAVO KAIMYNUS, PAŽĖJUSIUS, GIMINES IR DRAUGUS, AR JIE YRA IŠSIRASĘ „ŽVAIGŽDĘ“ IR „PLATŲJĮ KATEKIZMĄ“!

Tad, visi į šventą darbą. Tuomet ir šie metai pavirs mums naujais Šventaisiais Metais!

DIDŽIAUSI BAŽNYČIOS TROŠKIMAI, tai MA intencijos vasario mėn.

1. Dieve, pridėk tikėjimą vyruose!
2. GRABN. Prikelk nusidėjėlių sielas.
3. Suteik kantrybės kenčiantiems.
4. I PENKT. Padaryk visus savo apašt.
5. KUN. ŠEŠTAD. Mūsų kunigai, klier.
6. I SEKM. Kad suprastume Mišų svarbą.
7. Suteik mums didžią artimo meilę.
8. Duok Lietuvai daugiau šventų šeimų.
9. Įkvėpk mums norą remti kat. misijas.
10. Padėk mums įsigilinti į Tavo mokslą.
11. Amžiną atilsį duok mirusiems MA nar.
12. Laimink gausių šeimų tėvus.
13. II SEKM. Stiprink mūsų viltį.
14. Išnaikink komunizmo pavojų.
15. Pasaulio Išganytojau, gelbėk Rusiją.
16. Teateinie Tavo Karalystę į Lietuvą.
17. Gražink paklydėlius į savo Bažnyčią.
18. Padaryk Ispaniją vėl šventųjų žeme.
19. Atversk žydus ir klaidatikius.
20. MĖN. GL. Laimink mūsų knygnešius.
21. Visi katalikai teperka pas katalikus.
22. Šaukliai teigyja kapelionus.
23. Tikinčiųjų būriai teeina kasd. Kom.
24. Pačios motinos terengia vaikus Kom.
25. Teisigali šeimose bendros maldos.
26. Tegū Lietuva pasiaukuoja Marijai.
27. IV SEKM. Teišnyksta girtybė.
28. Tesiaukuoja šeimos Jėzaus Širdžiai.

*K. P. Inčiūra,
Panevėžys.*

*Z. Šostakaitė,
Kačerginė.*

KELEIVIO GIESMĖ

*Tu, Kursai esi danguos',
Širdis gydai, skausmą tildai,
O paskendusius varguos'
Dvigubu džiaugsmu pripildai!*

*Štai, žiūrėk kaip aš toli!
Paklydau liūdnojo šaly...*

*Ilst imu,
Sieloje neberamu;*

*Toli žemė pažadėta...
Tavyje viltis padėta!*

*Dieve mano,
Iš už jūrės, okeano
Vesk, oi, vesk lig pat namų!*

ATEIK!

*Ateik pas mane, Mylimasis,
Tavęs seniai seniai ilgiuos,
Nors širdyje dangaus nerasi
Ir meilės dangiškos, šventos.*

*Ateik, nušvieski mano sielą
Šventąja meile angelų, —
Pražys joje vėl baltos gėlės
Ir Tau kalbės jos vėl „myliu“...*

*Ateik, paguoski mano širdį,
Ji liūsta, ilgisi viena —
Dangaus giesmių jau nebegirdi
Ir blaškos nuolat prislėgta...*

*Ateik, o mielas Atpirkėjau,
Tave pasveikins angelai —
Tu pirmas sielą pamylėjai,
Tau ji priklauso amžinai...*

*Ant. Remeikis,
Antalieptė.*

Marija

*Mes laukėme saulės.
Klajojom naktį.
Gyveno pasaulis
Vargė ir mirty.*

*Vilties nebetenkanč, tada
Draskė krūtinę klajūno malda*

*Sugrižti į rojų
Norejome seniai.
I laimės rytojų
Lakiojo sapnai.*

*Bet kelią parodys mums kas
Į Dievo malonių lankas.*

*Pagalbos ieškojom —
Kas ranką paduos!?
Erškėčiai po kojom,
O baimė veiduos...*

*Atėjo pasaulin Marija,
Išvesti iš vargo žmoniją.*

*Marija, pasaulį
Išganyman vesk
Į Kristų — į saulę
Mums kelią nušviesk! —*

*Kas kitas mums ranką išties,
Išeit iš baisiosios būties.*

Ar Šv. Tėvo troškimai yra Kristaus troškimai?

Laiškas iš Austrijos

Į šį klausimą kiekvienas atsakys, kuris žino, kieno vietą užima Šv. Tėvas. Jis užima paties Kristaus vietą, taigi ir troškimai, kuriuos stengiasi Šv. Tėvas vykdyti, yra labai artimi Švenč. Jėzaus širdies troškimams. Kad tai tiesa, tuojau pamatysime.

Viešpats Jėzus atėjo į šį pasaulį, užsidegęs didžiausiu troškimu ir noru gražinti Dievui atpuolusios žmonijos, įsteigti Dievo Karalystės žemėje arba Bažnyčios ir per ją gelbėti iš velnio vergovės žmonių sielas. Dėl to Jis vadinasi Išganytoju, Atpirkėju, Mesiju, Geruoju Ganytoju, Karalium Jau Apreiškimo valandoj Švenčiausiai Paneli Marijai Arkangelas Gabriėlius pasakė: „Štai pradėsi yscioje ir pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu Jėzus. Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi. Jis karaliaus Jokūbo namuose per amžius, ir jo karaliavimui nebus galo“ (Luk.1, 31).

Tie Arkangelo žodžiai tikrai išsipildė, nes Kristaus Karalystė jau beveik 2000 metų gyvuoja ir aiškiai matyti, kad „Jo karalystės nebus galo...“, nes „štai aš su jumis visomis dienomis iki pasaulio pabaigos“ (Mat 28, 20). Bet ir pasaulio pabaiga nebus jo karalystės galas, o tik pradžia tos amžinos dangaus karalystės, kuri tvers per amžius.

Tos karalystės regima galva Viešpats Jėzus paliko savo vietoje šv. Petrą ir jo įpėdinius, suteikdamas jam visokeriopą valdžią: mokytojavimo, ganytojavimo, kunigystės, nuodėmių atleidimo ir t. t. „Ir aš tau sakau: tu Petras, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau aš duosiu dangaus ka-

ralystės raktus; ką tu suriši ant žemės, bus surišta ir danguje, ir ką tu atriši ant žemės, bus atrišta ir danguje“ (Mat. 16, 8). Iš tų žodžių matome, kokia didelė yra šv. Petro ir jo įpėdinių galybė ir koks svarbus, stačiai Kristaus vietą užimęs jo asmuo. Dėl to su didžiausia pagarba ir meile turime jam pasiduoti ir jo klausyti, nes ir čia Kristus tarė savo dievišką žodį: „Kas jūsų klauso, tas manęs klauso; kas jus niekina mane niekina. O kas mane niekina, niekina tą, kuris yra mane siuntęs“ (Luk. 10, 16). Čia Kristus įsako griežtą ir aiškią pagarbą klusnumą Bažnyčios vyresnybei. Visu savo Dievišku autoritetu uždraudžia ją niekinti! Taigi, kas užima Kristaus vietą, tas paima ir Jo rūpesčius.

Kokie troškimai yra dabartinio Šv. Tėvo?

Kaip Gabriėlius Arkangelas Danieľui pranašui tarė: „Aš atėjau tau pasakyti, kad tu esi troškimų vyras (vir desideriorum)“, (Dan. 9,23) tą patį galima pasakyti apie garbingąjį Šenėlį, dabartinį Šv. Tėvą Pijų XI. Tai didelių užsimojimų ir troškimų vyras. Jis išleido ištisą eilę enciklikų, kuriose išdėstomi opiausi šių laikų klausimai. Jis, matydamas, kad šeimynos šventovė yra teršiama įvairiomis nedorybėmis ir net žmogžudystėmis, išleidžia encikliką „Casti Connubii“, ragindamas grįžti prie šventos moterystės. Jaunimas — ateities viltis — šių laikų nekatalikiškose mokyklose yra gadinamas nedorais raštais, mokslais ir pramogomis. Todėl Šv. Tėvas pakelia balsą ir išleidžia raštą apie mokyklas.

Kunigystės Sakramentas visokio plauko atskalūnų apmėtomas purvais, čia išleidžiama enciklika apie kunigystę, kad tikintieji suprastų, kokia yra kunigo vertė ir maldautų dangaus Tėvą, kad Jis sužadintų pasaulimą į tą šventą luomą. Matydamas darbininkų baisesią padėtį, išleido encikliką „Quadragesimo anno“, kuria dar labiau pabrėžia Leono XIII „Rerum Novarum“ enciklikos svarbą.

Jeigu reiktų nors trumpai apibūdinti visos enciklikos, kiek šis šventasis Tėvas yra išleidęs, tai neužtektų keleto puslapių. Dėl to keliais žodžiais priminsiu Gerbiamiems Skaitytojams nors visų svarbiausius Šv. Tėvo užsimojimus, ar enciklikomis ar kitais būdais pareikštus.

Jis trokšta, kad kuo greičiausiai ateitų Kristaus Karalystė į šią žemę. Dėl to paskelbė Kristų Karalium ir įsteigė Jo šventę paskutinį spalio mėnesio sekmadienį. Jis labai nori, kad visi Jėzaus Širdį mylėtų ir Ją garbintų. Tad įsteigia privilegijuotą Jėzaus Širdies šventę su oktava. Todėl taip dažnai laimina ir Maldos Apaštalavimą, kuris turi uždavinį platinti Jėzaus Širdies pamaldumą.

Dar suminėsiu keletą bendrų Šv. Tėvo troškimų: Katalikų Bažnyčios išaukštinimas, klaidingų mokslų išnykimas, tikėjimo visam pasauliui plitimas, nusidėjėlių grįžimas, ramybė ir sugyvenimas tarp krikščioniškų valdovų (Capello. De Sacr. II, 973).

Ypatingos intencijos

Be tų bendrų troškimų dar kai kuriuos ypatingos intencijos dažnai jaudina jautrią Šv. Tėvo širdį. Kristaus Kančios Jubilėjaus (1933-34) proga jos buvo pagarsintos. Štai jos: Kad sugrįžtų visose šalyse teisėta Bažnyčios laisvė; kad visos tautos žengtų prie ramybės, santaikos ir gerovės (čia turiu paminėti, kad pernai Šv. Tėvas vos nemirė iš širdies skausmo dėl Ispanijos!); kad misijonierių darbai apimtų tolimiausius pasaulio plotus; kad visi atpuolėliai galutinai sugrįžtų

į vieną Kristaus aviją (tuo tikslu net buvo išleistas atsišaukimas į protestantus!); kad šių laikų bedievyستės užsimojimai sugriūtų. O kalboj gegužės mėn. 31 d. 1936 metais Šv. Tėvas dar pridėjo: Kad Katalikiška Akcija visame pasaulyje augtų ir klestėtų!

Bet daug dar Šv. Tėvas turi gilumoj savo širdies intencijų, kurių viešai nepareikšė, bet už kurias nuolat ragina, kad tikintieji melstųsi. Kartą kalbėdamas tūkstančiams mažutėlių, Šv. Tėvas šiaip prasarė: „Reikia, kad visados melstumėtės Šv. Tėvo bendromis, ypatingomis, kasdieninėmis ir net, sakau, šios dienos intencijomis“ (1931 m. birželio 7 d.).

Dar ypatingomis intencijomis yra laikomos visos Maldos Apaštalavimo intencijos, kurias pats Šv. Tėvas palaimina ir kiekvienais metais ragina, kad atėjus naujam mėnesiui, būtų Maldos Apaštalavimo Direktorių išaiškinamos, Jėzaus Širdies laikraščiuose išgarsintos ir net atskirais lapeliais, kur aplinkybės leidžia kiekvienam nariui į rankas įteiktos. Tų intencijų yra dvejų rūšių. Vienos liečia bendrus Bažnyčios reikalus, o kitos išimtinai misijų reikalus, bet dažnai ir šalies ir net atskirų žmonių reikalus.

Čia, manau, bus kaip tik vietoje Gerbiamiems Skaitytojams visas 1938 metų intencijas priminti, ir kaip ant delno padėti prieš akis, kad visi iš anksto žinotų kas labiausiai šiais metais Šv. Tėvui guli ant širdies, kad dar karščiau ir uoliau galėtų visi melstis ir savo maldas, darbus ir kentėjimus Jėzaus Širdžiai tomis intencijomis aukoti.

Sausio mėnuo: Už bendras ir ypatingas Šv. Tėvo intencijas.

Vasario: Kad komunizmo ir bedievybės pragaištingi darbai išnyktų.

Kovo: Kad viešam gyvenime Dievas, visų daiktų Sutvėrėjas, būtų pirpažįstamas ir garbinamas.

Balandžio: Kad moterys namų ruošos darbams būtų labiau atsidavusios.

Gegužės: Kad pasisektų Tarptautinis Eucharistinis Kongresas Budapešte.

Birželio: Kad sielų išganymo darbas didėtų tarp darbininkų, ūkininkų, bedarbių ir pavargėlių.

*Ir jums visiems reikia būti tuose dalykuose,
kurie yra Mano Tėvo!*

Liepos: Kad mažutėliai kuo anksčiausiai būtų ruošiami ir vedami prie Šv. Komunijos.
Rugpjūčio: Už katalikišką jaunimą, kuris verčiamas yra lankyti nekatalikiškas mokyklas.

Rugsėjo: Kad tikintieji labiau suprastų ir užlaikytų įsakymą: dalyvauti šv. Mišiose sekmadieniais ir per šventes.

Spalių: Už visus, kurie katalikišką spaudą, radijo ir judomus paveikslus platina, kad juos Jėzaus Širdis laimintų.

Lapkričio: Už nelaimių paliestuosius.

Gruodžio: Kad Dievas sužadintų tinkamus apaštalus grąžinti Kristui žydų tautą.

Misijų intencijos Šv. Tėvo palaimintuos bus šios 1938 metams:

Sausio: Kad Abisinija grįžtų į Bažnyčios vienybę.

Vasario: Už 60 milijonų indų grįžimą į Kristaus avilą.

Kovo: Už Kinijos kunigų seminarijas.

Balandžio: Už Afrikos misijas.

Gegužės: Kad mokyklose į misijas ruošūs katalikiškas jaunimas.

Birželio: Kad misijos tarp Amerikos negrų plistų.

Liepos: Kad misijos klestėtų tarp 42 milijonų Javos salyno gyventojų.

Rugpjūčio: Kad misijose Marijos garbinimas ir jos stebuklingų vietų lankymas plistų.

Rugsėjo: Kad misijose našlaičių prieglaudų skaičius padidėtų.

Spalių: Kar per spaudą, radiją, teatrą ir kinas misijų pažinimas ir meilė augtų.

Lapkričio: Kad tarptų misijos tarp 20 milijonų Korėjos gyventojų.

Gruodžio: Už katalikiškas mokyklas Japonijoje.

Taigi dabar, šį sausio mėnesį, Šv. Tėvas mus prašo ypatingai pasimelsti už visus jo reikalus. Perna sausio mėnesį pasimeldėme, žiūrėk, tuojau beveik mirštas Senelis ir pagijo. Dažnai atsiminkime, kaip skauda jam širdį dėl vargšės Ispanijos, Meksikos, Rusijos, Vokietijos ir kitų šalių. . .

T. J. Bružikas S. J., Innsbruck.

Rašytojo pasiaukojimas Marijai

Aš sveikinu Tave, tikriausioji Nusi-dėjėlių priebėga, kurios gailestingumas neaplenkia nė vieno — išgirstk mano balsą.

Aš, Leonas - Marija Bloy, nusidėjęs ir neištikimas į Tavo rankas atnaujinu ir sudeu savo Krikšto prisai-ką. Aš amžinai išsižadau šėtono, jo puikybės ir jo darbų ir visas atsiduo-du Jėzui Kristui, įsikūnijusiai Išmin-čiai, kad Juo sekdamas kasdieną neš-čiau savo kryžių ir tuo būdu būčiau Jam ištikimesnis, kaip iki šiolei. Viso dangaus dvaro akivaizdoje aš pasirenku šiandieną Tave savo Motina ir sa-vo Valdove. Tavo išaukštinimui pa-gerbti aš atiduodu savo kūną ir sielą, savo vidaus ir išorės ryšius, savo bu-vusius, esančius ir būsiančius gerų dar-bų vertę pavesdamas Tau visišką ir pilną savę, ir viso to, kas mano be išimties valdymo teisę vien pagal Ta-vo pasimėgimą ir didesnę Dievo gar-bę laike ir amžinybėje.

Priimk, maloningoji Mergele, šią mažytę mano vergystės dovaną anam amžinosios Išminties paklusnumui pa-

gerbti ir tai valdžiai pašlovinti, kurią abudu turite ant to žemės vabalo ir nusidėjėlio taip pat padėkai už tas pri- vilegijas, kuriomis Tave išaukštino Švenč. Trejybė. Aš tvirtai pažadu atei-tyje , kaip Tavo vergas ir nuosavybė, ieškoti vien Tavo garbės ir Tau visa-me paklusti.

Nuostabiausioji Motina, vesk mane pas savo mylimą Sūnų, kad Jis, per Tave mane išgelbėjęs, per Tave pa- imtų mane į savo nuosavybę.

Gailestingumo Motina, tarpini-kauk man malonę gauti tikros dieviš- kosios Išminties, vardan kurios galė- tum priskirti mane prie tų, kurie Ta- ve myli, ir kuriuos Tu mokai, vedi, globi ir maitini, kaip tikrus savo vai- kus.

Ištikimiausioji Mergele, padaryk mane visame tokį tobulą Jėzaus Kris- taus, Tavo Sūnaus, įsikūnijusios Iš- minties mokytinį, sekėją ir tarną, kad Tavo užtarymu ir pavyzdžiu aš pa- siekčiau pilnybę Jo amžiaus žemėje ir Jo garbės danguje.

A. Markaitis S. J.

VALANDĖLĖ PAS „VISŲ TĖVĄ“

Iš vakaro man jau buvo pranešta, kad rytoj Šv. Panelės Marijos Nekalto Prasidėjimo šventėje, Šv. Tėvas suteiks mums audienciją. Tą vakarą jau nė miego nenorėjau. Mintys sukosi jau tik apie Vatikaną. Išaušo ir gražus gruodžio 8 dienos rytas. Pakilau labai gerai nusiteikęs, niekas kitas nerūpi, kaip tik kuo greičiausiai išvysti baltuosius Vatikano rūmus...

Prieš dvyliką penkioliką minučių, aštuonių žmonių grupė jau traukėme į Vatikaną. Visų veiduose kažkas nepaprasto. Mūsų kalba irgi sukasi tik apie vieną tašką: Šv. Petro Papėdininką. Štai jau ir Vatikanas. Žmonių būriai vaikšto šen ir ten. Bet daugumas jų skuba ten, kur ir mes. Pažiūriu į laikrodį, — lygiai dvylikta. Kylame laiptais aukštin. Jau ir trečiame aukšte. Ilgas koridorius buvo perpildytas žmonių. Praėjome pro juos į kitą salę.

Apie pusę pirmos keturi Šv. Tėvo gvardijos kariai atėję išsinešė čia stovėjusią kėdę. Tai Jo Šventybės sostas. Supratome, kad prisiartinio ir audiencijos laikas. Vatikano gvardija tuojau pradėjo maldininkus grupuoti. Apie pirmą valandą pirmą grupę išvedė į audiencijų salę. Mums paskyrė pirmą vietą, arčiausiai prie Šv. Tėvo sosto. Per keletą minučių visi nepaprastai nusiteikę laukėme pasirodant Baltojo Senelio. Salė gana didelė, apie 55 metrus ilgio ir apie 20 metrų pločio, pilna buvo. Girdėjau itališkai, vokiškai rumuniškai, prancūziškai, čekiškai ir kitomis kalbomis kalbančių. Stengiausi išgirsti ir lietuviškai, bet deja buvau tikras, kad lietuvis esu tik aš vienas.

Laikrodžiui rodant lygiai po pirmos penkioliką minučių, prasiverė durys ir vienas iš gvardijos pasakė: „Šventasis Tėvas“! Salė sujudo, kilo bruzdesys, dar akimirka ir štai duryse visų laukiamas Baltasis Ganytojas, nešamas kėdėje. Visiems bematant sulinko keliai, o Šv. Tėvas teikėsi palaiminti

mus ir mūsų atsineštus pamaldumo ženklus. Tuoj sugriaudė ir suaidėjo smarkios ovacijos. Nutilus minioms, Šv. Tėvas palengva atsikėlė iš savo kėdės ir atsisdėjęs į sostą prabilo į mus itališkai. Iš pradžių kalbėjo labai tyliai, retą kurį žodį tegalėjau suprasti. Nors ir stovėjau tik maždaug už kokių penkių metrų. Pamažu stengėsi balsą pakelti aukščiau. Tuomet jau aiškiai viską supratau. Šv. Tėvas sakė:

„Šiandien katalikų pasaulis mini labai brangią ir vieną iš gražiausių švenčių. Tai Švenčiausios Panelės Marijos Nekalto Prasidėjimo šventė. O juk Ji yra mūsų Dangiškoji Motina. Tik pažiūrėkime į Jos Litaniją. Čia mes ją vadiname „Nusidėjėlių Gynėja, Nuliūdusiųjų Linksmintoja, Krikščionių Pagalba ir t. t. Todėl visuose savo varguose bei suspaudimuose ir kreipkimės į Ją. O mes neliksimė neišklausyti“. Šventojo Senelio žodžiai virpėjo, buvo duslūs, bet galingi. Ir nors sakoma, kad Jis yra pasveikęs, tačiau buvusi liga Šv. Tėvą taip priveikė, kad jis vos beįstengė kalbėti, ir tai dažnai atsikvėpdamas. O į pabaigą buvo aiškiai matyti, kaip jėgos silpnėja ir kad jaučia kokių nors skausmus. Bet vistiek nors ir ligos labai išvargintas, teikėsi mus kalbėti net dešimt minučių, o mes tyliai klausėme, kad būtų galima ir mūsų skrendant girdėti. Ir neuostabu, juk tai Kristaus Vietininkas taria žodį į savo aveles, kurios Jį pažįsta. Dar keletas žodžių ir Jo Šventybė keliiasi mūsų palaiminti. Štai jau ir pakėlė savo drebančią baltą ranką, o mes nulenkėme galvas, lyg paskutinį tėvo palaiminimą priimdami. Palengva atsisdėjęs į jam atneštą kėdę, mus laimindamas, dar kartą į mus atsigręžė ir nusišypsojo Jo išbalęs veidas. O mums taip graudu skirtis. Juk ir jis „turi gyvojo Dievo žodžius“. Dar akimirka ir durys mus atskyrė nuo Gerojo Tėvo, o mes dar vis plojom, plojom.

Br. Kestauskas S J, Roma

KUNIGO DIENA¹⁰

„Kunigas yra Bažnyčios rankos, kurios visada yra pasirengusios aukoti Dievui švenčiausią auką. Su tomis pašvęstomis rankomis ir visa Bažnyčia jungiasi, trokšdama paaukoti visa tai, ką žemė turi geriausio. Tačiau Dievas negauna tos garbės dėl žmonių abejingumo ir nedėkingumo! Dėl to Jis nori surinkti sielas, taip susijungusias su kunigyste, kad jos būdamos viena su kunigo siela, garbintų Švenč. Trejybę per Jėzų Kristų, su Juo ir Jame. Mielai atiduočiau savo gyvybę už tai, kad tik mūsų Viešpats rastų savo kuniguos to, ko iš jų laukia; paaukočiau savo gyvybę, kad bent vienas iš jų visiškai įvykdytų Dievo planus“ — taip rašo Motina Jėzaus Marija, Švenč. Jėzaus Širdžiai Pasiaukojusių Sielų Instituto Steigėja.

Šių dienų pasaulis, taip perpildytas baisiausių blogybių, labiau negu kada nors reikalauja kunigų, kurie padėtų silpniesiems, sužadintų atgailą nusidėjėliuose, sutriuškintų šėtoną, atmuštų herezijas, permaldautų dangaus rūstybę ir gelbėtų sielas. Iš kitos pusės, šiandien daugelyje valstybių kunigai žudomi ir miršta kalėjimuose.

Tikintieji visuomet yra skatinami melstis už savo kunigus. O dabar Šv. Bažnyčia ragina juos prie naujo pamaldumo, būtent, pašvęsti pirmąjį kiekvieno mėnesio ketvirtadienį, arba su Bažnyčios vyriausybės leidimu, pirmąjį šeštadienį ypatingoms maldoms už kunigus. Kur šis paprotys vykdomas viešu būdu, ten tą ypatingą dieną, vadinamą Kunigo Dieną leidžiama laikyti naujas votyvines Mišias, garbei Jėzaus Kristaus, Aukščiausiojo ir Amžinojo Kunigo.

Kad labiau paskatintų tikinčiuosius vykdyti šią svarbią praktiką, Sacra Penitentiaria tribunolas Romoje išleido šitokį dekretą:

„Pamaldi praktika paaukoti tam tikrą mėnesio dieną šv. Mišias ir šv. Komuniją, lygiai kaip ir visas tos dienos maldas ir gerus darbus už Bažny-

čios kunigus ir klierikus, kad mūsų Viešpats Jėzus Kristus, Aukščiausias ir Amžinasis Kunigas, pašventintų juos ir padarytų juos kunigais pagal savo širdį, — ši praktika taip labai giriama Šv. Sosto, greit išsiplėtė katalikiškam pasauliui, ir beveik visų tautų vyskupai ją priėmė, sutikdami su Bažnyčios noru ir tikinčiųjų pamaldumu. Daugelis vyskupų savo diecezijose įvedė viešą tos praktikos šventimą bažnyčiose.

„Tokios vaisingos pažangos skatinamas, ir didesnės dvasinės šios pamaldumo praktikos naudos žiūrėdamas, žemiau pasirašęs kardinolas Penitent., jam 1936 met. gruodžio mėn. 15 dieną Jo Šventybės Pijaus XI suteikta galia, maloniai suteikė atlaidus tiems krikščionims, kurie viešai ar privačiai atliks tą praktiką bažnyčioje, viešoje ar pusiai viešoje koplyčioje šiomis sąlygomis:

„1. **Visuotinius atlaidus:** pirmąjį kiekvieno mėnesio ketvirtadienį ar šeštadienį, Didžiajam Ketvirtadienį, Marijos — Apaštalų Karalienės šventėje, (Dangun Žengimo oktavos šeštadienyje), Apaštalų šventėse, jei be anksčiau nurodytų sąlygų, atliks išpažintį ir pasimels Aukščiausiojo Ganytojo intencija;

„2. **Septynerių metų dalinius atlaidus:** kitomis metų dienomis, jei pamaldžiai ir atgailojančia širdimi išpildys tas pačias sąlygas;

„3. **300 d. atlaidų;** už nuoširdų atkalbėjimą šios maldelės: „Jėzau, pasaulio Išganytojau, padaryk šventus savo kunigus ir levitus“.

„Šventasis Tėvas teikėsi patvirtinti šiuos atlaidus, suteiktus Kardinolo Penit. L. Lauri, ir įsakė juos atspausdinti ir paskelbti tikintiesiems“.

Vienuolynuose, mokyklose, ligoninėse, pensijonatuose įvairiose draugijose ir šeimynose ši Kunigo Diena lengvai gali būti įvedama. Jos vaisiai neįkainojami!

S. M. Dolorosa, Pažaislis

Petro laivas plauks, kaip plauķes
Ten, kur Kristus irīa jī,
Nors neliausis vējas kauķes
Ir audra baisī!

Kas sąžinę numarina?

Vargas godžiam žmogui! Gobšo žmogaus užkietėja širdis, ir jis nebeatjaucia jokio varguolėlio, ir jis nebežino, kas tai yra gailestingumas, ir tuo pačiu jis netenka to neapsakomo širdžių džiaugsmo, kokio jos pritiria geruose darbuose. Juk ir sakoma: geriau yra duoti, negu imti.

Godus žmogus niekuomet nenusiramina. Jo širdis nuolat nerami, vis rūpinasi, kaip čia padaugintų savo turtus ir kaip išvengtų kad ir mažiausių išlaidų. Ne tokiam gobšui yra pasakyta: „Linksmą davėją myli Dievas“ (2 Kor. 9, 7). Jei kartais ir išmeta vieną kitą skatikėlį, tai jo širdis pradeda jam prikaišioti, jog be reikalo savo nukriaudė. Taigi privalu visomis išgalėmis kratytis šykštumo, nes „kas šykščiai sėja, šykščiai ir piaus; ir kas sėja palaiminimuose, palaiminimuose ir piaus. Tegul kiekvienas duoda, kaip yra paskyręs savo širdyje, ne su nuliūdimo ar iš prievartos“ (2 Kor. 9, 6—7). Kol auksą ir turtus garbinsi, nenusikratysi širdies nuliūdimo ir neramumo. Apsvarstyk savo gailestingumo žygius... Ramu ar ne?...

Dar pragaištingesni godumo vaisiai pasireiškia tuomet, kada šios ydos vergas pradeda sukybėmis, melais, neteisingsomis priesaikomis didinti savo gėrybes. Turtai apakina, pinigai sąžinę numarina. Tik atsiminkim Judą Iskariotą. „Jis nuėjo ir kalbėjosi su vyriausiais kunigais ir viršinikais, kaip jis jiems jį išduosias. Jie apsidžiaugė ir susiderėjo duoti jam pinigų. Jis apsiėmė ir ieškojo progos išduoti jį be minių“ (Luk. 22, 4—6). Baisus drebuly perkrečia kūną. Mokytinis ieško progos išduoti savo Dieviškąjį Mokytoją. Kas tai yra? Pinigai jį apakino ir jo sąžinę numarino, nes „šėtonas įėjo į Judą“ (Luk. 22, 3). Ir dar kokių laikų: „Po karnelio šėtonas įėjo į jį“ (Jon. 13, 27). Net ir „gyvoji duona“ (Jon. 6, 41) nebeįstengė palaikyti Judo sielos gyvybės. Baisus gobšo likimas!

Pagaliau gobšas ir artimui gyvybę atima, kad tik padaugintų savo turtus. Dėl to jo visi ir vengia. It nuo aršaus liūto visi slepiasi. „Jei tas, kurs vadinasis brolis, tačiau yra paleistuvis, ar godus, ar stabų garbintojas, ar keikmininkas, ar girtuoklis ar plėšikas; su tokiais nė nevalgykite“. (1 Kor. 5, 11). „Nei paleistuviai, nei stabų garbintojai, nei svetimoteriai, nei begėdžiai, nei vaikų dąrkytojai, nei vagys, nei godūs, nei girtuokliai, nei piktžodžiautojai, nei plėšikai nepaveldės dangaus karalystės“ (1 Kor. 6, 9—10). Argi gali doras žmogus draugauti su gobšu, kurs sutinka ir didžiausias nuodėmes pildyt, kad tik jo kišenė pūstų! Atminkim, ką mums šv. Paulius sako: „Kai kurie jūsų ir tokie buvote; bet jūs esate apiplauti, esate pasventinti, esate nuteisinti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“ (1 Kor. 6, 11). O, taip! Dar neseniai buvom prie klausyklių, argi vėl dribtume į nedorybių klaną! Apsaugok nuo to, Viešpatie!

Kad geriau įsmigtų į mūsų širdį godumo baismus, tai atsiminkim dar šitą šv. Bernardo nupasakojimą. Vienas turtuolis prieš mirdamas liepęs atnešt prie jo lovos visus jo turtus ir auksą. Pamatęs savo auksą, turtuolis sušukęs: „O, jūs mano pinigėliai! Jūs mano turteliai! Žiūrėkit, aš jau... mirštu! Ateikit man padėti!“ Be perstojimo glostęs ir glamonėjęs savo turtus, nuolat kartodamas: „Ar gi tai galimas dalykas, kad aš turėsiu su jumis persiskirti?!“ Pagaliau pagriebęs auksinę taurę ir taip smarkiai ją sukančęs, jog net dantų išspautos žymės ant jos pasilikusios. Bet tas jėgų ėmė pimas užgesinęs ir gobšo gyvybę... Apie tokius turtuolius yra pasakyta: „Pigiaus kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo karalystę“ (Mork. 10, 25).

Kun. Liepinis

„Panevėžio Garso“ Red.

Jaunas žodis į jaunas širdis?

Ir neramus gi tas mūsų pasaulis! Kalėdų Kūdikėlio varpai skelbė pasauliui taiką ir džiaugsmą, o parlamentarų tribūnos kalbėjo apie tankus, oro laivynus ir karus. Namie ir bažnyčių šventovėse mums taip ramu, o antai tolimojoje Ispanijoje ir Kinijoje ir iki šiol dar gaudžia patrankos, plyšta granatos, o tūkstančiai mirštančiųjų šiandien suklinka paskutinį kartą. Ak, kokia nepastovi ta žmonija! Kaip greitai taikingus žodžius pakeičia išgąstingas karo siaubas!..

Tik ten, tyliuos altoriuos, visą laiką vienokia ir ta pati kenčianti širdis... Širdis, Kuri gailėjos palikti kovojančių savo vaikelį vienų. Todėl ir pasiliko Ji su mumis ligi Savo pergalės ir triumfo valandos!..

Toji širdis ir Tavęs laukia!.. Vistiek, kas tu būtumei!.. Gal esi išjuoktas, paniekintas ir nuskriaustas... Gal būt, Tau atrodo, kad gyvenimas neįmanomas... O gal jau neturi jokios vilties... Sakai, kad niekas, niekas tavęs nesupranta, neužjaučia...!

Mielasis, bet yra viena širdis, Kuri Tave puikiausiai supranta. Tik nueik pas Ją. Pamatysi, kiek daug į Ją įsmeigta strėlių, kokie skaudūs erkėčiai Ją supa... o vis dėlto Ji Tavęs laukia tyliai, kantriai...!

Ir tokia širdis tik viena!...

Bet gal Tu nesitiki grįžti iš savo baisių ir didelių paklydimų?... Gal jau išsižadėjai laimės? Gal jau nieko nesitiki? O, nebūki aklas, nebūki pats sau žiauriu priešu! Ta širdis, Kuri Tavęs nuolatos laukia ir ilgis, Ji pati maldauja Tave ateiti. Ji visai kitokia nei kitos širdys... Jai lygios nėra! Jei Tu nueitumei ir nuoširdžiai pasakytumei Jai tik tris žodžius: „aš Tave myliu“, tuomet Ji pamirštų visus Tavo įžeidimus, visus Tavo paklydimus ir visą Tavo praeitį. Ji apibertų Tave nepaibaigiamomis malonėmis ir atvertų Tau neišsemiamus laimės šaltinius.

Nueiki... Mylinti širdis Tavęs laukia...

O gal Tu esi tėvas ar motina? Gal Tavo vaikai nėra tokie, kaip Tu troškai, vyleisi... Gal jie Tavo rūpesčius sutrypė, paniekino ir sumindė... Gal jie tapo valkatomis... Tu už juos daug meldeisi. Ir... pagaliau lieveisi viskuo tikėti! Tarei: nieko nėra! Jokio Dievo! Bet palauki! Dar truputį kantrybės! Pažvelki plačiai pravertomis akimis į Ji ir Jo vaikus žemėje. Ar matai? Kiek daug Jo kūdikių šoka aplink Ji, tartum laukiniai, karo šokį, visaip niekindami... Ir Jo širdis dar vis laukia... dar tikisi...!

Argi nematai, kad Jo gailėstingumui nėra ribų?

Gal būt esi sūnus ar duktė, o Tavo tėvai girtuokliai ar dar baisiau kitokie... Tau labai sunku! O Jam? Jį žeidžia ne vien Tavo tėvai. Visame pasaulyje yra daug tokių. Ir kodėl nesiryžti Jam gražinti ne vien save, bet ir savo tėvus? Juk Tavo jaunatvė! Dabar pats entuziazmas ir galia! Širdis laukia Tavęs jauno ir skausaus.

Tikėki! Ji galinga! Ir tik Ji viena!

Jo didžiausias prašymas, — kad pamiltumei Ją! Visa kita Ji Tau duos.

O gal esi labai turtingas ir tau gėda palikti triukšmingas puotas, putojančias taures, jaukią prabangą — ak, ką čia ir beišvardinsi tokius niekingus malonumus! — Bet... Taurės kada nors ištuštės, puotos pasibaigs, turtai sunyks, tu pats išsisemsi ir liksi ligotas, niekam nereikalingas... Didelis vargšas...

Gal tada išdrįsi artintis prie tos širdies?

Neapsigauk! Jos pergalės valandos nežina!

O gal kartais bijai netekti šiltos vietos? Tuo tarpu viena širdis dėl Tavęs visko išsižadėjo... Ir Tavęs Ji nepaliks.

Ar dar ilgai leisi Jai taip laukti?

Emilija Daniševičiūtė
Vilkaviškis.

1897—1937

Londonas — 1897.

Skaidri vasaros aulė berte bėrė savo auksinius spindulius ant Anglijos sostinės, kuri visa buvo nepaprastai pasipuošusi vainikais ir vėliavomis karalienės Viktorijos deimant. jubiliejui.

Šešiasdešimts metų ji valdė plačiąją Anglijos imperiją. Todėl anglai paskelbė ją Viktorija Didžiąja. Ir štai, dabar žvilgančioj procesijoje ji važiuoja į Westminsterį iškilmių pamaldoms.

Šalia auksinio vežimo joja jos artimieji — sūnūs ir vaikaičiai. Čia jojo ne tik būsimasis Anglijos sosto valdovas — su sūnumi, bet taip pat ir Rusijos caras. O ten matyti ir jaunasis Vokietijos imperatorius sidabrinu šalmu, didžiausios kariuomenės Europoje vadas. O antai atjoja dar jaunesnis Ispanijos karalius — besiperšas Anglijos karalaitei. Visa tai rodės lyg būtų gyva pasaka! Tvarkingomis eilėmis jie vyko, rodydami pagarbą tai, kurios vardas garsus politikoj ir moksle.

Lisieux — 1897.

1897 m. Lisieux miestelis nebuvo žinomas kitur, kaip tik Calvadoj. Jis neturėjo jokios politiškos svarbos.

O tačiau šie metai su savo nepaprastai karšta vasara Lisieux vardą amžinai įrašė į istorijos lapus.

Nuošaliausioj to mažojo miestelio daly — Karmelyje gyveno jauna vienuolė, miestiečių vadinama Teresė Martin, o tik vienuolijoje pasivadinusi sesutės Kūdikėlio Jėzaus Teresės vardu. Ji kentėjo paskutines savo sunkios ligos dienas. Ją deginte degino karštis — Meilės Liepsnos. Kai rugsėjo mėnesį ji mirė, Karmelio seselės stebėjos, ką būtų galima pasakyti apie tokį trumpą prastutį gyvenimą!

Londonas — 1937.

Imperiškasis miestas vėl paskendęs vainikuose ir vėliavose. Vėl auksinis karališkasis vežimas procesijoje rieda

gatvėmis. Milijonai Britanijos valdinių stovi gatvėse norėdami pamatyti pravažiuojantį karalių su karaliene. Tačiau dangus ne toks skaidrus, kaip 1897 metais. Vėjas šaltas. Debesuotas ir poliatiškasis Europos horizontas. O karalius? Karalius, nors yra kilęs iš Viktorijos Didžiosios giminės, tačiau jis buvo jau nebe tas karaliūnas, kurį visa Europa iki šiol laikė sosto įpėdiniu. Prieš keleta mėnesių jis atsisakė nuo karaliaus sosto. O kur caras, ir kas nutiko su jo valstybe? Kur dabar Vokietijos imperatorius? Ispanijos karalius? Jie visi ištremti ar nužudyti! Jų pačių tėvynė jų nepažįsta.

Taip praeina pasaulio garbė!“

Lisieux — 1937.

Senasis Normandijos miestelis išgarsėjo. Greitieji traukiniai iš visų pasaulio kraštų veža čia maldininkų minias. Jie dalyvaus Šv. Teresėlės didžiosios bazilikos pašventinime. Nauji namai didingai žvelgia į žieduotąsias apylinkės pievas. Net mažasis Šventosios namelis „Les Buissonnets“ apstatytas dideliais viešbučių pastatais. Balta kaip perlas didžioji bazilika, pastatyta viso pasaulio katalikų dovanomis, traukia žmonių dėmesį.

O popiežius nesitenkina pasiuntęs kardinolą Pacelli kaip savo atstovą iškilimams, bet ir jis pats per radiją prakalba į tas minias, kurios čia buvo suplaukusios iš tolimiausių Prancūzijos kampelių. Šv. Tėvas paskelbia Šv. Teresėlę Kūdikėlio Jėzaus savo pontifikato žvaigžde ir užtarėja pas Dievą.

Kūdikis, kurio balsas — prieš penkiasdešimt metų pirmą sykį suskambėjo Vatikane, dabar, rodės ir patį Vatikaną valdė iš dangaus. Tokia yra galybė su Dievu, „kurio karalystei nėra galo“.

„Dievas išsirinko šio pasaulio silpnuosius, kad sugėdintų išdidžiuosius!“

S. M. Dolorosa

Stai, kiek aš dėl tavęs pasiaukojau!
Sakyk, ar tu negalėtum bent šiais metais
daugiau aukotis ir dėl Manęs?!

Ispanijos didvyriai

Apie Ispanijos vaduotoją generolą Franco užsienyje pasirodė jau ne viena knyga, kur matyti jo kilni asmenybė. Vienas rašytojas sako, kad visas generolo galvojimas ir elgesys visiškai susiderina su Leono XIII mintimis apie katalikišką valstybę. Štai kelios nuotrupos iš jo gyvenimo.

Saragosoj statomi karo akademijai rūmai. Franco sumano kartu pastatyti šalia ir gražią koplyčią. Bet karo ministerija jo pasiūlymą atmeta. Tada gen. Franco savo atsakymu (jis tuomet buvo tos mokyklos direktorium) liepia gražiausiame visų rūmų kambaryje įrengti koplyčią.

Rūpindamasis būsimų karininkų dora, kviečia jiems žymius auklėtojus paskaitų skaityti, eina pats generolas kartu su jais išpažinties, Komunijos, dalyvauja Marijos sodalicijoj.

Kartą vienoj parapijoj 40 val. at-laidai. Rengiasi eiti procesija. Bet štai — trūksta vieno žmogaus baldakimui nešti. Žvalgosi zakristijonas po bažnyčią, ar nesuras ką nors. Antai, pagal vieną piliorių klūpo maldoje paskendęs jaunas vyras. „Tikrai jis neatsisakys“, mąsto zakristijonas. Ir, teisybė, netrukus tas vyras jau žengė procesijoj.

— Ar žinai, kas per vyras, kurs padėjo baldakimą nešti? — vėliau klausia kunigas zakristijoną.

— Ne, nežinau.

— Tai buvo generolas Franco, — atsako kunigas.

Šiandie gen. Franco namuose, kasdien kalbamas rožančius, laikomos šv. Mišios, kuriose ir jis pats, jei tik gali, visad dalyvauja.

„Mūsų idealas — tautos meilė, gilus katalikiškas jausmas... Prieš marksistų Bažnyčios persekiojimą mes norime pastatyti katalikiškos Ispanijos idealą su jos šventaisiais ir kentėtojais, su jos teisingumu ir krikščioniška meile“, tai paties Franco žodžiai.

Todėl nenuostabu, kad ir visoj kariuomenėj viešpatauja religiškas užsi-degimas, „kokie niekados nebuvo galima tikėtis“.

Veržias į priešų eiles pirmas tankas su J. Širdies paveikslu, antras tankas su angelo sargo ženklų... Karininkai ir kareiviai didžiudamies nešioja J. Širdies, Marijos ir kitokių religiškus ženklelius. Visur girdėti: „Tegyvuoją Ispanija! Tegyvuoją jos valdovas Kristus!“ Visi, kiek tik gali, uoliai lanko pamaldas, eina šventų Sakramentų... Kartą tik vienoj Pamplonos stovykloj 20 kunigų turėjo klausyti karių išpažinčių. O kiek daug kitų gražių pavyzdžių ir net pasiaukojimo iki pat mirties, pastebima tų karžygių eilėse!

K. Garuckas S. J.,
München

„Aš eičiau kasdien!“

Neseniai Anglijoj susitiko vienas žymus universiteto profesorius su kaskokių kataliku. Tarp jų įvyko trumpas, bet įdomus pasikalbėjimas.

Mokslininkas: „Ar, Tamsta, kasdien klausai Mišių?“

Katalikas: „Ne! Tam aš nė laiko neturėčiau. Be to, ir Bažnyčia man teįsako tik šventadieniais Mišių klausyti!“

Profesorius: „Na, o ar, Tamsta tikrai tiki, kad per Mišias už Tamstą aukojasi tas pat Kristus, kuris mirė už mus ant kryžiaus?“

Katalikas: „Taip aš tai tvirtai tikiu!“

Profesorius: „Žinote, jeigu aš turėčiau tokį tikėjimą, tai aš būtinai eičiau kasdien klausyti Mišių!“

T. Pa-tys S. J.

Ūa, vyrai,
Lietuva

prikelkime
mūsų

1938 Jubiliejinis Metų

Sausio mėn.

Nr. 1.

Viešpaties stalas

Gerasis vyre, aš noriu paklausti Tave vieno svarbaus dalyko. Pasakyk man, brolau, kaip Tu ruoši puotos stalus, kada lauki atvykstančių svečių? Tu apkrauni stalus skaniais valgiais. Tu papuoši gražiomis gėlėmis tortus, Tu uždedi ant stalo blaivaus gėrimo paduodi gražias taures. Taip, labai gražu! Susirenka svečiai. Skamba lėkštės, ir viršum stalo švytruoja vaisių sultys. Visi smagūs. Atsiranda visokių kalbų. Visi kelia į padanges šeiminingo vaišingumą.

Taip, gražus buvo puotos stalas ir daug skanių valgių buvo, bet ar tai gali palyginti su Viešpaties stalu, su Šventąja Puota, su Dieviška Puota? Ne, tu negali ir nedrįsti lyginti Viešpaties Puotos su Tavo vaišėmis! Prie Viešpaties Puotos, prie Dievo Stalo Tu nesisėdi, o puoli ant kelių ir sudėtomis rankomis ant krūtinės eini prie Jo. Tu klumpi prie grotelių ir lauki gardžių gardžių valgių. Čia Tave Dievas pavalgydina. Tu nuleidi akis, pakeli širdį, su meile ir tikėjimu eini nuo Stalo. Tu radai Tą, Kurį Tavo širdis troško priimti. Tu suspaudi savo rankomis krūtinę ir nebeišleidi Jo iš savo sielos buveinės.

Kaip gi Tu išleisi, nes Tu gavai Gyvosios Duonos. Tavo puotoje svečiai valgė paprastą duoną, o dabar Tu valgai Duoną, Kuri duota už pasaulio gyvenimą. Jėzus Kristaus, kalbėdamas apie šią didelę paslaptį, tarė: „Aš esu gyvoji duona. Jūsų tėvai valgė ty-

ruose mannos ir mirė. Šita yra duona nužengianti iš dangaus, kad, kas jos valgys nemirtų. Aš esu gyvoji duona, kuri iš dangaus nužengiau. Kas valgys tos duonos, bus gyvas per amžius. Duona gi, kurios aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvenimą“. (Jon. 6, 48). Koks nepaprastas džiaugsmas mums turėtų būti, nes čia mes girdime Kristaus žodžius: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą... Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas“.

Šis Valgis mus atgaivina ir duoda naujų jėgų. Jame slepiasi pats Jėzus Kristus. Kol nevēlu, naudokimės Dievo Kūnu ir Krauju, ir tai darykime Jo atminimui.

Tarkime kiekvienas sau: „Kristaus Kūne, pastiprink mane, Kristaus Krauje, atgaivink mane“.

Jei turtingiausias Tavo apylinkių asmuo kviestų Tave kuo dažniausiai atsilankyti pas jį į vaišes, — tai Tams-ta, be abejo, ten skubėtum. O jeigu koks aukštas valdininkas ar net koks ministeris Kaune panorėtų iškelti puotą Tavo garbei, tai — tur būt — irgi laikytumei tai už nepaprastą garbę. Ogi štai, žiūrėk, ne tolimam Kaune, tik į Tavo paties parapijos bažnytelę atvyksta pats Galybių Dievas, kad galėtų Tave pavaišinti ir sustiprinti. Kodėlgi šias vaišes atstumi? Kodėl taip maža prie to ruošiesi?

Stud. Petras Valatka

1938 metų Jubi

Daug yra dvasinio skurdo mūsų tėvynėje. Ištvirkimas, netikėjimas, girtybė, bylinėjimasis, keiksmas ir kitos nelemtos ydos, lyg koks tvanas veržiasi į miestus ir kaimus. Bet visa tai dar galima būtų lengvai nugaldėti, jeigu visi mūsų tikintieji turėtų daugiau vilties ir pasitikėjimo Dievu. Tikras dvasinis prisikėlimas tik tada pasireikš visame mūsų žemės paviršiuje, kai tik atsivers mūsų pačių širdys tiems didingiems užsimojimams, kuriuos be paliovos mums kartoja Kristus ir Jo Bažnyčia.

Gyventi šiais laikais „be idėjų, be vado“ — tai reiškia būti savo tautos graborium! Tai nusikaltimas prieš Dievą ir Tėvynę!

Ogi didesnio Vado niekas nesurado, kaip KRISTAUS sekėjai. Net visi galingiausieji žmonijos protai kartu niekados neišgalvos kilnesnių idėjų už tas mintis, kurias skelbia Kristaus Bažnyčia.

Dėl to ir visi nuoširdūs krikščionys turėtų būti visados ir moderniškiausios žmonės! Nes jie savo tikėjime visuomet gali atrasti aiškiausiai nurodytą kelią į tikrąją laimę.

Giliai tikinčios sielos yra ir didžiausios pasaulio judintojos. Tai beginkliai šios žemės revoliucionieriai, nes tik jie vieni gali su tokia nepermaldaujama drąsa nuolat skelbti sukilimą prieš visą tai, kas žema, pikta ir nuodėminga.

Todėl, ir žengdami į naujus laikus, eikime į juos su naujomis viltimis ir naujais pasiryžimais. Tik tuomet tie laikai mūsų paklausys ir leis pasukami Kristaus nurodyta linkme, kada mes atmesime į šalį visas raudas ir dejonas, kada užmiršimo bedugnėje palaidosime visus praeities nepasisėkimus ir nusivylimus.

Kristaus mokslas tik tuomet pasirodo visame savo grožyje, kada jis pradedamas rimčiau vykdyti gyvenime.

Argi nežavi mūsų didysis jaunimo apaštalas — šv. Kun. Bosko? Visi lengvai palenksime galvas ir savo kelius prieš tokį Arso kleboną, kuris iš-tisas dienas išbūdavo klausykloje, nusidėjėlių apgultas. Su šventa pagarba mes minime ir tuos didžiuosius vargšų geradarius, kokiais buvo šv. Vincentas a Paulio, Prof. Ozanamas, raupsuotųjų auka — Tėvas Damijonas ir k.

Nuostabus daiktas! Visi šie Bažnyčios didvyriai gyveno ir atliko milžiniškus pašaukimo darbus tarp netikėtinais sunkių aplinkybių. Net pati švelnute Teresėlės siela turėjo prisipažinti: „Jeigu pasaulis kada nors sužinotų kiek daug aš turėjau kentėti, — tai jis tam netikėtų!“ Tačiau šie šventieji tų sunkumų nebuvo palaužti. Priešingai! Kaip tik tos pačios sunkenybės, kurios daugumą jų bendralaičių paversdavo nervingais nusiminėliais, juos padarė dvasios milžinais, Bažnyčios pažiba ir dangaus šventaisiais. Kodėl? Mat, jie į tą tamsią aplinką, iš kurios kiti bėgo arba jai pasidavė, parnešė gyvą tikėjimo ugnį. Jie sušvito lyg žvaigždės tamsioje padangėje, lyg tie pajūrio švyturiai audringą naktį.

Tik parneškim ir mes daugiau tikėjimo dvasios į šios žemės tyrus, o mes sukursime aplinkui save naujus rojus. Rojaus palaima peržengs tuomet mūsų šeimų slenksčius. Tyras džiaugsmas ir Kalėdų ramybė įsiviespataus visur, kur tik gyvens žmonės — geros valios.

Kad visa tai neliktų vien tuščia pasaka, pradėkim jau šiais metais nešti kuo daugiausia Kristaus meilės ugnies į mūsų pastoges. Juk šie metai yra tikrai nepaprasti metai. Šiomet visa katalikiškoji Lietuva rengiasi iškilmingai paminėti 550 metų sukaktuves nuo krikščionybės įsigalėjimo mūsų krašte. Dabar taip pat bus minimas 325 metų jubiliejus nuo Dievo Motinos apsireiš-

liejus sufinkant

kimų Šiluvoje. Be to, dar sukanka šiais metais 75 metai nuo baudžios panaikinimo mūsų tėvynėje. O jau su ypatingomis iškilėmis rengiamasi sutikti 20 metų sukaktį nuo Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo laikų. Gal šiek tiek tyliau bus praeita pro kitą Bažnyčios istorijai labai reikšmingą faktą, — tai 10 metų sukaktį nuo konkordato sudarymo tarp Lietuvos valstybės ir Šventojo Tėvo.

O jeigu minėdami vien tik pasaulinius jubiliejus, apie religines sukaktuves ir visai pamirštume, — tai jau patys pasaulio bedieviai mus priverstų atsipeikėti ir šiais metais daugiau susirūpinti savo tikėjimo vertenybėmis, negu kitados! Mat, jie šiuos 1938 metus paskelbė bedievybės metais, t. y. laiku, kada jie visomis jėgomis stengsis rauti iš žmonių širdžių tikėjimą, skleisdami visų pirma didžiausią nepykantą kunigams, pajuokdami kiekvienoj viešoj vietoj visa tai, kas yra šventa, ir ypač brukte brukdami tūkstančius ir net milijonus savo bedieviškų knygų ir laikraščių kiekvienam mažiau tesusi pratusiam lietuviui!

Todėl visi šie metai mums šaukte šaukia: „Lietuvos katalikai, pabuskit! Dabar Jums išmušė reikšminga valanda — gerai išžiūrėti, iš kokių baudžios išvadavo Jus Kristus ir kokių vertenybių Jums suteikė Jo Bažnyčia. Budėkite, kad jų neprarastumėte, nes „Jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, ieškodamas, ką praryti; jam priešinkitės tvirti tikėjimu, žinodami, kad tie patys kentėjimai atsitinka jūsų broliams, esantiems pasaulyje“ (I Pet. 5, 8—9).

Dėl to ir tinkamiausiai paminėsime šiuos įvairių Lietuvos jubiliejų metus: 1. Stengdamiesi kuo geriausiai pažinti Kristaus mokslą ir rūpindamiesi jį parnešti į visą savo kasdienį gyvenimą. 2. Jei bedieviai tiek daug aukojasi, kad šiais metais labiau paskleistų neti-

kėjimo dvasią net pačių tikinčiųjų tarpe, tai kaipgi mes neturėtume šiais metais tapti tokiais savo artimiausios aplinkos apaštalais, kokiais buvo ir pirmieji krikščionys?! Šiomet mes dar daugiau skleisime kat. spaudą! Dar uoliau prisidėsime prie kiekvieno kilnaus ir švento darbo savo parapijoje! Dar didesnę meilę rodysime savo kenčiantiems broliams! Rimčiau kovosime taip pat ir prieš keiksmus bei nepadorias kalbas! 3. O atsiminę, kad tik tas galės daugiau širdžių patraukti prie Dievo, o kas pirma iš savo širdies bus išmetęs visą piktumą ir žiaurumą, pavydą ir kitus nuodėmingus palinkimus, — todėl šiais metais ir mes visi rūpinsimės su visu atsidėjimu griauti tų nuodėmių karalystę savo sielų gelmėse. Tam patys kuo dažniausiai artinkimės prie Dievo Stalo. Jei tik galėsime, dalyvausime uždaroje rekolekcijoje, nors dėl to ir reiktų paaukoti savo laiką ir truputį pinigų. Bent vieną ydą mes stengsimės šiais metais nuversti nuo to sosto, kurį ji buvo iki šiol pasidariusi mūsų širdyse! 4. Bet jau visų labiausiai mes pasiryžtame šiais metais melstis už tai, kad Kristaus mokslas kuo labiausiai įsigalėtų mūsų šeimose, kaimuose, rūkstančiuose miestų fabrikuose, visose darbo vietose ir ypač ten, kur mes patys turėsime daugiausia laiko šiais metais praleisti! Visur mes stenksimės sudaryti nesiliaujančių Komunių ir gyvųjų Rožančių būrelius už dvasinį visos Lietuvos prisikėlimą ir už bedievių atsivertimą mūsų krašte. 5. Pasidalinę tarp savęs artimiausios apylinkės kryžius, stenksimės juos prieš kiekvieną šventadienį paušti eglių šakelėmis ar kitais žaliuynais. Tegu visi praeiviai mato, jog Lietuvos katalikai ir dabartiniais laikais moka tinkamai įvertinti tą išganymo mokslą, kurį prieš 550 metų pats Vytautas Didysis parnešė į mūsų tėvų žemę!

Keiksmi vistiek nepadės!

Vieną šventadienio popietį du jauni valdininkai, važiuojo dviračiais pasivažinėti. Važiuojant jiems pro vieną kaimą, staiga iš vieno ūkininko kiemo kažko pasibaidęs iššoko žąsų būrys ir viena vargšėlė, įsimaišiusi tarp dviratininkų, abu parvertė ant žemės.

Antanas pakilęs nuo žemės, pradėjo visaip keiktis ir plūstis. O tuo tarpu jo draugas Jonas ramiai šypsodamasis valėsi dulkes nuo drabužių. Antanas nustebintas tokiu draugo pasielgimu jį užklauso.

— Kodėl tu nepyksti? Juk mums taip labai sutepė rūbus ir dar tokią gėdą padarė, kad aš nesitveriu iš apmaudo?

— Mielasis! — atsakė jam Jonas. — Kiekvieną šventadienį aš einu prie Dievo Stalo. Rytoj taip pat eisiu. Ir nors mūsų rūbai ir susiteršė, bet aš nenoriu ir savo sielos dar labiau suteršti bauriais žodžiais. Juk tai vistiek nieko nepadės! Geriau būkime kitą kartą atsargesni!

Br. Kestauskas S. J.

Daugiau tokių mokytojų!

Mūsų apylinkėje gyvena vienas pavyzdingas mokytojas. Visi jį gerbia už jo sąžiningumą ir nepaprastą pasiukojimą savo mokiniams. Bet ir tie, kas visai nelanko mokyklų, negali atsilaikyti prieš jo tylų pavyzdį, kuris žavi visus savo giliu vyrišku religingumu. Ir Jūs patys, atvykę į mūsų apskrities miestą, tur būt, nemaža nustebtumėte, pamatę, kaip šis mokytojas kiekvieną rytą, prieš eidamas į darbą, užsina kelioms minutėms į bažnyčią trumpai pasimelsti. Tada ir Jūs pasakysite kartu su mumis:

„Tik duokite Lietuvai daugiau tokių mokytojų, — ir ji greitai pavirs antrąja Olandija!“

E. Danaitis

Čia kepurė nusiimama!

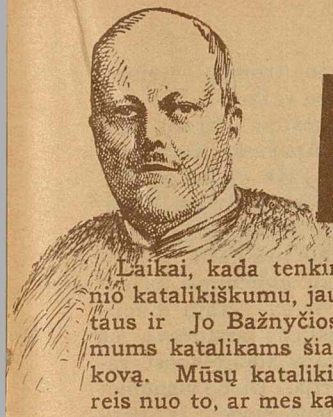
Tai įvyko Švėkšnoje 1937 m. Kalėdų savaitėje. Į L. K. Moterų Arbatinę įeina nepažįstamas vyras, nusiima kepurę ir pasisveikina: „Garbė Jėzui Kristui“. Paskui atsėdė už stalo ir ima skaityti laikraščius. Jam besikaitant, įeina du vietiniai vyrai ir vaikščioja su kepurėmis, nors ant sienos kabo didelis kryžius. Vienas neilgai trukęs išeina, o kitas pasilieka vis dar su kepure. Tai pastebėjęs nepažįstamasis sušunka: „Ponas, čia kepurė nusiimama!“ — ir parodo ranka į kryžių. Bet tas vyras neklauso. Nepažįstamasis vėl reikalauja: „Ponas, ponas, čia kepurė nusiimama!“ Vyrukas pamato, kad tas svečias nenurims, kol jis nenusiims kepurės, todėl tai ir padaro.

Garbė tokiam vyrui, kurs nebijo taip drąsiai išpažinti savo tikėjimo!

K. Dobrovolskis

„Grijžkim prie Kristaus, jei norim išlikti!“

Vengrų pramonės srity Salgolarjan neseniai įvyko didelė „katalikų diena“, kurioj dalyvavo kard. Seredi ir du ministrai. Vidaus reikalų ministris Juozapas Szell savo prakalboj pasakė: „Vengrija turi būti gražinta Kristui, jei nori gyva išlikti. Šiais križių laikais dar yra šviesos šaltinių, iš kurių mes jėgą ir viltį galime semti. Vienas toks šviesos šaltinis yra Katalikų Bažnyčia. Kas nori socialines problemas spręsti, turi pirma gerai susipažinti su Šventuoju Raštu!“ Prekybos ir pramonės ministris pareiškė: „Nereikia niekad užmiršti, kad Bažnyčia yra pirmoji, kuri pradėjo kovą už pripažinimą darbininkų teisių“. Toliau ministris prisiminė euch. kongresą ir nurodė didelę šio įvykio svarbą. „Kaip tik tuo metu, kai bedievybė paskelbė Kristui ir Jo Bažnyčiai kovą, milijonai katalikų prisieks Kristui ištikimybę!“

Gydytojas — vargšų apaštalas

Laikai, kada tenkinomės šventadienio katalikiškumu, jau pasibaigė. Kristaus ir Jo Bažnyčios priešai skelbia mums katalikams šiandien žūtbutinę kovą. Mūsų katalikiškoji ateitis pareis nuo to, ar mes katalikai visi išvien leisime mumyse, mūsų šeimose ir visuomenėje gyvenime Kristui karaliauti ar ne. Veidmainiavimas šioj srity yra dangiškojo Vado — Kristaus išdavimas! Kad Kristaus reikalavimai, kuriuos skelbia mums Jo Bažnyčia, yra suderinami su tikra tėvynės meile, aukščiausiu mokslu ir pažanga — tai aiškiai rodo pati pasaulio ir Bažnyčios istorija. Tam daromi priekaištai yra pasakos, kurios kyla vien dėl to, kad Kristaus mokslas yra nesuprastas, arba jis buvo iškraipytas.

Tesie Vladas Batthyany ir jo ištikimybė Kristui mums katalikams šiandien gyvas pavyzdys.

Vladas gimė 1870 metais spalio mėn. 20 d. Kiliti mieste Vengrijoj. Gyvo ir gilaus tikėjimo tėvai auklėjo Vladą katalikiškoje dvasioje. Karšta Kristaus ir kūdikiška Jo Motinos Marijos meilė pasireiškė visame Vlado gyvenime. Tai buvo šio gražaus tėvų auklėjimo vaisius. Gimnazijoje mokėsi sėkmingai, bet ir su dideliu atsidėjimu jau tuomet jis dirbo katalikiškoje mokinių organizacijoje. Ypač daug jis veikė savo kilnių pavyzdžių. Baigęs gimnaziją, studijuoja Vienos universitete nacionalinę ekonomiką. Tai buvo gyvas ir energingas studentas. Gražiai jis derino l'nskmą studentavimo laiką su sąmoningo kataliko pareiga. Jau dabar krinta jam į akis pasibaisėtinas Vienos gyventojų katalikiškos minties nublukimas, paviršutinumas. Jo garbingas būdas nepakenčia to. Jam, pagaliau, nepatinka pasirinktoji mokslo šaka. Jis trokšta padėti žmonėms suprasti, ko reikalauja iš kataliko jo tikėjimas, gyvenimas. Savo kolegų tarpe jis yra jau

žinomas kaip didis idealistas, kuris norėjo viską atnaujinti. Bet svarbu ir liaudį šviesti, ją vesti tikru keliu. Jis baigia nacionalinę ekonomiką daktaro laipsniu. Dabar pradeda mediciną. Ją baigia išsigydamas taip pat doktoratą. Gydytoju būdamas, mano jis, galėsias daugiau visais atžvilgiais žmonėms padėti.

Savo narsiam planui: gyvu katalikišku pavyzdžiu ir darbu apaštalauti, randa jis daug energingų padėjėjų, karininkų, darbininkų, studentų, profesorų ir kitų tarpe. Daugelis jų draugų ir šiaip Vienos publikos garsenybių nesutikdavo su to pasiryžėlio „davatkiškais“ užsimojimais. Tačiau jam nieko negalėjo prikišti, nes visi matė, kad jo uždavinys yra aukštas ir ne mažiau svarbus — tautos atnaujinimas ir stiprinimas Kristuje. Bet ir jis pats puikiai pažinojo tuos ponus — dienos didvyrius. Turėtų jiems ką ir atsakyti! Tačiau jo atsakymas tai turėjo būti jo apaštališko pasiaukojimo darbai.

Savo namuose steigia jis ligoninę. Visiems, bet ypatingai neturtingiesiems. Kodėl? Jų padėtis neduodavo jam ramybės. Juk jis puikiai pažinojo didmiesčių „Brazilijos“ gyvenimą. Savo akimis matė tų žmonių skurdą, vargą ir skausmus. Ar šių žmonių padėtis nėra verta ypatingo susidomėjimo? Todėl jis ir nesuprato, kaip gali žmonės, gaudami tūkstantines algas per mėnesį, dar ir už kitus posėdėlius po 50 — 100 kronų imti, jeigu tokia 5—7 vaikų motina, 8—10 valandų per dieną sunkiai bedirbdama, vos tik 2—3 kronas užsidirba. Jis nesuprato nė tų nuolatinių didmiesčių turtuolių vaišių, kai tūkstančiai tautiečių vargsta dėl sausos duonos kąsnio. Ir šitas darbas sekasi jam puikiai. Jo sąžiningas, sumanus ir pagal naujausius medicinos išrastus būdus atliktas darbas, sutraukia daugelį žmonių. Jis globoja tėviš-

kai jų kūnus, bet nepamiršta ir jų sielos! Visi, turtingieji ir beturčiai, katalikai ir kitų tikėjimų žmonės pamėgsta jį be galo. Gera jiems būdavo šioje ligoninėje. Iš jo jie išmokdavo, kaip reikia gyventi ir kentėti. Čia jie pamatydavo, kad jie gyvenime nėra vieni, kad juos veda meili dangiškojo Tėvo ranka. Jeigu neturtingas paklausdavo: kiek reikia mokėti už slaugymą ar šiaip kokią pagalbą, tai jis trumpai jiems atsakydavo: „Jei esi katalikas, tai „Tėve Mūsų“. Savo amžiuje padarė jis apie 20.000 operacijų. Jo asistentė — dažniausiai būdavo pati žmona. Savo medicinos praktikoje laikėsis griežtai Katalikų Bažnyčios dorovės. Dievas už tai laimino jo sėkmingą darbą.

Jo ir jo šeimos gyvenime klesti gili meilė ir kilnumas. Ir čia jis sulaužo „moderniską“ pažiūrą. Jo mylimoji žmona dovanoja jam 13 vaikučių. Tėvų, vaikų ir Dievo meilės yra pripildytas šios šeimos gyvenimas. Šios šeimos dienos darbai prasideda visuomet ligoninės koplyčioje šv. Mišių klausymu ir bendra Komunią! Apvaikščiujant kryžiaus kelius, jeigu jo jauniausias greit pailsdavo, tai tėvas paimdavo jį ant rankų. Dažnai ateidavo jis vaikučiu nešinas į koplyčią ir aiškindavo kryžiaus kelių paveikslus.

Laisvą laiką praleisdavo jis mieliai jaukioje nuotakoje šeimoje. Su dideliu malonumu klausydavosi visa šeima tėvo koncertų. Mat, jis buvo didelis muzikas. Jis mokėjo vaikučiams ir automobilius taisyti. Ir pats buvo įsteigęs šoferių mokyklą, kuriai jis vadovavo. Po sunkių dienos darbų jis rasdavo visuomet laiko ir bendrai vakarinei maldai.

Didelio išpūdzio padarydavo, ypačiai aukštiesiems asmenims ir nekatalikams, jeigu jis su jais važiuodamas pro kryžių ar koplytėlę, visuomet nusiimdavo skrybėlę arba padarydavo kryžiaus ženklą. Dar daugiau nustebdavo jo draugai ir pašaliniai asmens, jeigu jis, važiuodamas moderniais ekspressais arba automobiliu, po įdo-

maus pasikalbėjimo, trumpai atsiprašydavo ir kalbėdavo rožančių. Šio garbingo papročio laikėsi jis visą savo gyvenimą. Mariją, Apaštalų Karaliene, buvo jis išsirinkęs savo ypatingą globėją jau anais laikais, kada jis, besimokydamas jėzuitų gimnazijoje, buvo uoliu Marijos Sodalicijos nariu.

Viešame katalikų gyvenime jis užimdavo pirmas vietas. Kaip didelis Eucharistijos apaštalas atstovavo jis visuose Eucharistijos kongresuose savo tautai — Vengrijai. Dirbo visuomet ir jų rengimo komitetuose. Ir 1929 metais, besiruošdamas į kongreso rengimo komiteto pasitarimus į Paryžių, susirgo. Jis serga ilgai ir skaudžiai. Bet ir dabar lieka jis tikru kataliku vyru. Visi svečiai, katalikai ir nekatalikai, kurie tik aplankydavo šį didįjį ligonių apaštalą, stebisi jo tikėjimo gilumu ir dvasios kilnumu. Taip vienas žymus Vienos inteligentas, kurio praeitis buvo nepavyzdingiausia, aplankęs šį ligonį, buvo nepaprasto ir tiesiog švento šio ligonio išpūdzio taip pagautas, kad šis aplankymas buvo jam visiško gyvenimo atnaujinimo priežastimi. Po ilgos ir pavyzdingai iškentėtos ligos, rožančių bekalbėdamas mirė — 1931 metais, sausio mėn. 22 dieną.

Kilnus buvo jo gyvenimas, šventa ir jo mirtis. . .

Iškilmingoms laidotuvėms vadovavo pats Vienos kardinolas Piffel. Daugiau kaip 130 vainikų dengė to didžiojo vargšų geradarį karstą. Daugumą tų vainikų patys vargo žmonės ir suaukojo, nes jie žinojo jame prardę brangų globėją ir mylimą tėvą.

Kai Pijus XI, dar jam gyvam tebesant, jį, kaip tikrąjį Kristaus karžygį, apdovanojo aukščiausiu ordenu, — tai arkivyskupas Orsenigo, tuometinis Budapešto nuncijus, pasakė šv. Tėvui: „Žmonės laiko šį didmiesčio apaštalą šventuoju. Aš tegaliu Jūsų šventybei tai vien patvirtinti ir pasakyti kad jis yra tikrai šventas“... .

*T. J. Borevičius S. J.,
Valkenburg (Oland.)*

Katalikai Mokybinės Mokybinės

Kristus — pasaulio šviesa

Kasmet tas pačias šventes švęsdami, prie jų pripratome ir jų nebeįvertinam taip kaip reiktų. Nuo mažens girdimos tos pačios tikėjimo tiesos, nebe taip lengvai mus sudomina. Su mūsų siela įvyksta tai, kas ir su akimis: mes matom aplinkinius daiktus, gamtą, pasigėrim truputį jos grožiu, kvėpuojam, visai nieko negalvodami, lyg kad kitaip ir būti negalėtų. Bet įsivaizduokim aklą žmogų, kuris 30 metų nematęs šviesos staiga pasveiktų ir imtų matyti. Kokių stebuklų jis tada išvystų ir ką jis išgyventų, matydamas visas tas įvairias formas ir spalvas.

Taip atsitiko pirmiesiems krikščionims. Ką jie brangino Kristaus mokslu?

1. Nuostabų aiškumą. Paprasčiausias žmogus galėjo jį suprasti, galvočiausias nepajėgė išsemti jo išminties gilumo. Tiesa, ir pagonyms turėjo galvotų žmonių, bet ką reiškia jų išmintis palyginus su Evangelija, kurią skelbė apaštalai. Apie didžiausią prieš-krikščioniškų laikų filosofą Graikų Aristotelį pasakojama, kad jis prieš pat savo mirtį ištaręs šiuos žodžius, kurie aiškiai rodo religinę anų laikų pasaulio nuotaiką: „Tamsumoje esu gimęs, abejojime gyvenau, nežinojime turiu mirti. Nežinau iš kur atėjau, nežinau ir kur einu. O Būtybė visų būtybių, pasigailėk manęs!“ Tai buvo malda Nežinomam Dievui, kuriam ir Atėnuose, visokios išminties sostinė,

buvo pastatytas aukuras. Bet kai Kristaus saulė ir pagonims užtekdėjo, nuo tada nebėra Nepažįstamo Dievo. Mes gyvenam apšviesti Dievo šviesos. Todėl ir anie pagonyms tapdami krikščionimis jautė, kad tai yra perėjimas iš tamsos į šviesą. „Kitados jūs buvote tamsybė, dabar esate šviesa Viešpatyje“ (Ef. 5, 8.), todėl krikščionys raginami vaikščioti šviesoje, elgtis kaip šviesos vaikai. „Apsivilkite šviesos šarvais; jau metas keltis iš miego... naktis praėjo, diena gi prisiartino“ (Rom. 13, 11.).

2. Pirmieji krikščionys stebėjosi Kristaus mokslo tikrumu. Čia nebuvo jokių abejotimų, jokių neaiškumų, bet visur skaidri šviesa. O tai įvyko todėl, kadangi Kristus aiškiai pareiškė pasauliui Dievo išmintį. Apaštalai ir mokiniai aiškiai matė dievišką Kristaus pasiuntinybę, nes tai buvo visų pranašavimų išsipildymas; dieviška jėga pasirodė visuose Jėzaus stebukluose. Tą savo pasiuntinybę nurodo ir pats Išganytojas; kai Jonas Krikštytojas liepė savo mokiniams paklausti Jėzų, ar Jis esąs pranašų žadėtasis Mesijas, Jėzus atsakė: „Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę. Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi, kurčiai girdi, mirusieji keliai, beturčiams skelbiama Evangelija“ (Mt. 11, 4ss.).

3. Pirmuosius krikščionis stebino ir Evangelijos dieviška jėga, kuri mus išvadavo iš nuodėmės vergovės ir at-

nešė palaimą. Katakombose užtinkamas vieno Graikų didvyrio Orfėjo paveikslas. Iš pradžių tai mus stebina: kaip galėjo krikščionys priimti tą pasakų didvyrį į savo šventovę? Mat, pasakojama, kad Orfėjus išvedė iš požemių karalystės savo žmoną. Nors krikščionims tas išvadavimas ir labai patiko, tačiau jie nematė jame panašumo su Kristumi. Jie piešė Orfijų su kopėčiomis, tarp laukinių žvėrių. Klemensas Aleksandrietis aiškindamas mums tą paveikslą sako, kad, anot pasakos, Orfėjus savo dainomis prijaukinęs žvėris; savo muzika jis pajudinęs medžius iš vietos. „Bet mano Viešpats Jėzus yra ne toks, nes jis prijaukino plėšriausius žvėris — žmones: Jis suvaldė paukščius, tai yra lengvapėdžius; suvaldė gyvates, t. y. apgaulinėtąjį; liūtus — tai pikčiurnas; kiaules — t. y. gašliusius; vilkus — tai gobšus. Visus juos Jis pakeitė meiliais žmonėmis. Štai, kokia nuostabi ta Jo dieviškoji giesmė! Ir ta giesmė pripildė visą pasaulį!“

4. Laimę, kurią patirdavo pirmosios krikščionių bendruomenės, klausydamos pamokslų, galima išreikšti šiais žodžiais: **Jėzus yra laimės saulė.**

Imperatorius Aurelijus 270 metais gruodžio 25 dieną paskelbė Valstybės švente. Tą dieną turėjo būti švenčiama saulės dievo Mitro šventė. Taigi jei krikščionys vadino Kristų laimės saule, tai jie norėjo tuo pasakyti, jog ne stabmeldžių dievas atneš žemei laimę, bet Kristus; **Jame bus palamin-tos visos žemės tautos** (Gen. 18, 18.) Jis visiems duoda tikrą išmintį, jėgų šventai gyventi, širdies ramybę ir taiką.

Bažnyčia yra laivas, kuris veža krikščionis į laimės saulę. Degančios ant altorių žvakės turi mums priminti Kristų — pasaulio šviesą. Ir šiandien Bažnyčia tris kartus duoda krikščioniui degančią žvakę į rankas: prie Krikšto, prie pirmos šv. Komunijos ir mirties patalė. Ta žvakė turi mums priminti, jog Kristus apšviečia mūsų

gyvenimo kelią ir palydi mus pro mirties duris į amžinybę.

Per šventą Krikštą mes buvom priimti į Kristaus Karalystę, tapom šviesos vaikais. Užaugom Bažnyčios globoje ir sužinojom, kas gali padaryti mus dorus ir laimingus. Mūsų laikais kyla nauji pranašai ir skelbia naują evangeliją, kurioje Kristui ir Jo Bažnyčiai nėra vietos. Nuo tų pranašų Bažnyčia mus išpėja šv. Pauliaus žodžiais: „**Meldžiu jus, broliai, būkite atsargūs su keliančiais nesutikimus ir papiktinimus priešingai tam mokslui, kurio jūs išmokote; šalinkitės nuo jų. Nes tokie netarnauja Viešpačiui Kristui, bet savo pilvui; jie saldžiais žodžiais ir prisigerinimais suvedžioja nekaltųjų širdis**“ (Rom. 16, 17-18).

Bet vieno bėgimo nuo suvedžiotųjų dar neužtenka, reikia stiprinti savo tikėjimą malda ir tikėjimo tiesų geresniu pažinimu, kad vis geriau suprastume tuos Apaštalo žodžius. Juo daugiau šiandien sutinkame žmonių nutolusių nuo Kristaus mokslo, juo geriau mes turime Kristų ir Jo mokslą pažinti. Tik tada išsipildys švento Pauliaus troškimas, kurį jis išreiškė šiais maldos žodžiais: „**Vilties Dievas tepripildo jus visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad šventosios Dvasios galybe jūs gausiai turėtumėte vilties**“ (Rom. 15, 13).

Pažinę Kristų, pasaulio šviesą, kuri užtekėjo žmonijai prieš beveik 2000 metų, ir didžiąsias metų šventes su-tiksime kitaip. Mūsų visas dėmesys nukryps į didingą tų švenčių turinį. Nebesivaikysime tuščio ir paviršutiniško švenčių formalumo, bet pasirūpinsime, kad Kristus užgimtų ir mūsų sielose. O tada prie Kalėdų prakartėlės ar Dievo stalo sukalbėtos maldos ir padaryti pasiryžimai neišdils taip greit iš mūsų širdžių, bet nuolat mums švies ir pajėgs atlaikyti ir sunkiausias gyvenimo audras: **viską galėsime Tame, Kuris mus stiprins.**

J. Danyla S. J.
Louvain

Karo Vadas skaito Šv. Raštą

Prieš keletą metų miręs Vokietijos prezidentas, von Hindenburg, buvo vienas labiausiai išgarsėjusių pasaulinio karo vadų. Jo vyriausioji duktė, ponia Brockhausen'ienė, ir dabar dar visiems lankytojams mielai rodo tą Šv. Rašto knygą, kurią Vyriausiasis Vokiečių Karo Vadas dažnai varto-davo baisiojo karo metu. Tai buvo lyg koks generolo brevijorius (taip vadinamos kunigų kasdien kalbamos maldos)! Pirmame puslapyje šio švent-raščio pats feldmaršalas savo ranka stambiomis raidėmis užrašė: „Sun-kišais ir didžiais laikais su dėkingumu naudojausi šiomis knygomis. Von

Hindenburg“. Daugelis puslapių yra pažymėtų raudonu pieštuku. Tai vis tos vietos, kurias jis dažniausiai mėg-davo skaityti. O pabaigoje buvo sura-šytos tos psalmės, kurios jam labiau-siai patikdavo. Tai buvo: psalmė: 3, 13, 18, 23, 25, 27, 31, 62, 91, 118, 121, 143, 144. Šie paprasti užrašai ir gau-sūs pažymėjimai įvairiuose puslapiuo-se atskleidžia ir mums tuos tvirtybės šaltinius, iš kurių jis sėmė tiek daug karžygiško pasiaukojimo ir drąsos, už kuriuos jį net priešai gerbė.

„Žvaigždė“ jau nekartą rašė ir apie garsiojo Prancūzų karo vado, Marša-lo Fošo, dar didesnį pamaldumą.

Amerikos Prezidento malda

Jungtinių Amerikos Valstybių pre-zidentui perimant valdžią viešai buvo kalbama šitokia malda: „Visagali Die-ve, Visų tautų Valdove, mes prašome Tave, laimink Amerikos gyventojus ir jų prezidentą. Palenk mūsų įstatymų leidėjų protą, kad jie visados globotų ir remtų neįkainojamus turtus: dorovę, laisvę, taiką ir teisybę. Dorovę, kad mes visados laikytumės Tavo am-žinųjų įsakymų; laisvę, kad išsisaugo-tume nuo priešų puolimo iš oro ir nuo despotizmo iš vidaus; taiką, kuri mums padėtų su viso pasaulio tauto-mis gyventi santaikoje; teisybę, kad

visi mūsų piliečiai, net patys vargin-gieji, galėtų taip gyventi, kaip pridera tokiems kūriniams, kurie nešioja savy-je paties Dievo paveikslą. Iš širdies gelmių mes prašome Tave, begalinės Išminties ir Galybės Dievą, kad Tu vadovautumei ir palaikytum to as-mens valdymą, kuris dabar perima sunkias ir atsakingas prezidento pa-reigas. Suteik jam, o Viešpatie, švie-sos ir stiprybės toliau vykdyti tuos už-simojimus, kuriuos jis taip gražiai pradėjo, stengdamasis įgyvendyti to-kią didingą visuomeninės taikos ir so-cialinio teisingumo mintį!“

Generolas išpažįsta tikėjimą!

Karalius Fridrikas Didysis buvo klaidatikis. Bet ir to paties tikėjimo jis nesilaikė. Tačiau vienas iš jo geriau-sių genreolų, grafas Schmettau, kartą turėjo vyriškos drąsos jam atvirai pri-sipažinti: „Jūsų Didybė dabar jau tiki, manyje gerą karininką radęs. Ir aš manau, kad Jūs neklystate. Bet jeigu

Jūs galėtumėte man išplėsti mano ti-kėjimą, tuomet Jums liktų iš manęs niekam netikęs daiktas. Tai būtų tik vėjo supama nendrė, kuria negalima būtų pasitikėti nė vienam svarbesniam pasitarime, o dar mažiau ja galima bū-tų atsiremti karo audrų verpetuose!“

T. Pa-tys S. J.

Per visą sausį ir vasarį mes platinam „Žvaigždę“

Kodėl aš tapau kataliku?

Prieš keletą mėnesių Anglijoje mirė vienas nepaprastai išgarsėjęs rašytojas — Chestertonas. Viso pasaulio telegramų agentūros ir Lietuvos laikraščiai paminėjo šį pasaulinio masto garsenybę. Tik daug kas mėgino nutylėti, jog šis vyras buvo nepaprastai uolus katalikas, kuris po savo atsivertimo visus savo gabumus ir savo įtaką paaukojo Kristaus Bažnyčios tarnybai. Tuo tarpu Anglijos katalikai ir dabar jį mini kartu su kitais naujų laikų didžiaisiais Anglų atsivertėliais, kaip kard. Newman, Wiseman, Benson ir k.

Londono katalikų savaitraštis „The Tablet“ dabar ėmė spausdinti Chestertoną dienoraštį, kuriame randame vieną labai įdomų šio rašytojo prisipažinimą: „Daug kas nustebe mane klausia, kodėl aš tapau kataliku. Tuomet aš jiems visiems duodu tokį atsakymą: Aš norėjau išsivaduoti iš savo nuodė-

mių! Nėra nė vieno kito tikėjimo, kuris galėtų pasigirti galis žmogui su naikinti visas jo nuodėmes. Šis mokslas yra paremtas tokiais galingais Bažnyčios įrodymais, kurie priverčia daugelį stebėtis. Toji tiesa skelbia, jog žmogaus nuodėmė, jei tik ji yra nuodėmė, išpažįstama ir tikrai apgailinama, iš tikrųjų taip yra sunaikinama, kad nusidėjėlis gali pradėti visai naują gyvenimą, lyg jis pirma nebūtų nusidėjęs. Katalikas, kuris grįžta atgal iš klausyklos, dabar gali vėl laisvai įžengti į auksinės kūdikystės kelią, nes jis tvirtai tiki, kad Dievas prie klausyklos langelio vėl atnaujino jo sieloje savo Dieviškąjį Paveikslą. Net ilgai praleistas laikas jo per daug neįgąsdina, nors jis būtų dabar jau praejęs ir reumatizmo persekiojamas, nes jis visados gali save raminti, jog prieš penkias minutes jis vėl turėjo laimę pradėti naują gyvenimą!“

Net tikėjimo priešas gerbia tikrą kataliką!

Prieš kelias savaites Vokietijoje mirė atkaklus klaidatikis. Generolas Lüdendorff'as. Visą laiką jis labai nemėgo katalikų. Tačiau 1918 metais birželio 14 dieną jis pats yra išsiuntinęs visoms vokiečių kariuomenės dalims šitokią aplinkraštį: „Mūsų antroji armija sugavo vieną anglų laikraštį, kuriame parašyta, jog karys Wiegant, priklausęs 3 raitelių pulkui iš 120 divizijos, 1917 metais rugpjūčio 20 dieną patekęs į nelaisvę, atsisakė duoti bet kurių parodymų apie mūsų armiją. Išvertus tą aprašymą vokiškai, štai ką mes apie jį skaitome: Šis belaisvis,

Romos katalikų tikėjimo, pasakė, kad jis, įstodamas į Vokiečių kariuomenę, prisiekęs kad — atsitikus nelaimei patekti į nelaisvę — jis neduos nė mažiausio pareiškimo, kuriuo galėtų išstatyti į pavojų savo draugų saugumą. Šitoks belaisvio elgesys yra vertas tikros pagarbos, nes jis gražiai derinasi su kilniausiais kareiviškos garbės papročiais. Ir iš tikrųjų, jokių žinių iš šio kario nebuvo galima išgauti, nors jis tebuvo tik 19 metų amžiaus. Aš prašau šitą ištikimo elgesio pavyzdį visų armijų kariams paskelbti! Gen. Lüdendorff“.

Skaitytojau! Ar Tu girdi, kaip vakarais įvairios radio stotys su visu atkaklumu puola tikėjimą? Ar Tu matai, jog ir Lietuvoje yra laikraščių, kurie šiemet pradėjo smarkiau kovoti prieš Bažnyčią? Ar Tu žinai, jog daugelis žmonių ir Lietuvoje tyčia skleidžia visokių gandus prieš kunigus ir vyskopus, kad tik galėtų daugiau žmonių atitraukti nuo Dievo? Jei visa tai pastebi, jauti satyrie daug drąsos ir nori bent truputį pastiaukoti dėl Kristaus Širdies Karalystės. — tai imki į rankas „Žvaigždę“ ir pasidaryk jos platintoju!

Didžiausias šeimų ardytojas

Neseniai vienas vokiečių katalikų laikraštis iškėlė visą eilę pasibaisėtinų skaičių, kurie prikišamai parodo girtybės žalą šeimos gyvenimui. Tai buvo keleto mokslininkų tyrinėjimai, kurie atsidėję sekė 215 girtuoklių šeimų likimą. Ir štai ką jie dabar paskelbė pasauliui. Iš tų 215 šeimų kilo 814 vaikų ir vaikaičių, iš kurių 81 buvo visiškai paliegėliai, 85 sirgo nuomariu, 90 virto bepročiais ir t. t. Be to, psichiatrai (gydytojai, kurie rūpinasi bepročių slaugymu bei jų pasitaisymu)

tvirtina, kad trečia dalis visų bepročių kyla tik iš girtuoklių tėvų. Taip pat ir didesnė pusė (54%) visų išsiskyrimų šeimose, kurie įvyko per pastutinius metus Vokietijoje, atsitiko dėl vyro girtavimo. Todėl norėdami kovoti už šeimų nesuardomybę Lietuvoje, turime visi daug daugiau susirūpinti visų gyventojų blaivinimu! Šio darbo jau negalima ilgiau palikti tik mažai saujelei blaivybės apaštaly, bet visi katalikai su malda ir darbu turime stoti jiems į talką!

Misijonierių džiaugsmas ir rūpesčiai

Vienas Amerikos laikraštininkas nuvyko į Indiją. Čia jis labai nustėbo, susipažinęs su katalikų misijonieriais ir pamatęs, su koku nuostabiu pasiaukojimu jie dirba tarp stabmeldžių. Tuomet jis paklausė vieną tokių apaštaly: „Kodėl Jūs dirbate be jokio atilsio ir be jokio atlyginimo?“ Sušvitusiomis akimis žilagalvis misijonierius atsakė: „Viena mintis mane nuolat gaivina ir duoda sparnus naujiems už-

simojimams, tai džiaugsmas, kad ir aš prisidedu prie Kristaus darbo, nešdamas sieloms linksmą naujieną!“ — „O koks sunkiausias rūpestis slėgia Jūsų širdį?“ — „Labiausiai mane kamuoja žvilgsnis į neapbrėptus plotus tos piūties, kuri negali būti suvežta į kluonus vien dėl to, kad darbininkų trūksta. Čia Indijoje mūsų tėra tik 3000. Tuo tarpu, kad darbo užtektų net 30.000 misijonierių!“

Naujojo kardinolo žodis

Gruodžio mėnesį kartu su kitais kardinolais Šventas Tėvas suteikė kardinolo garbę ir Londono Arkivyskupui, Hinsley. Naujajam kardinolui grįžus iš Romos, Londono stotyje sutiko jį dešimtys tūkstančių džiūgančių katalikų ir būriai aukštų valdžios atstovų. Jo Eminencija susilaukė ypač daug pagarbos iš katalikų pasaulininkų tarpo, nes ir jis pats rodo jiems didelio pasitikėjimo ir meilės. Tačiau jis moka taip pat atvirai ir vyriškai prakalbėti ir jų širdis. Ypač dažnai kartojami jo gražūs žodžiai, kuriais jis ragina visus šių laikų katalikus pabusti iš snūdimo. Jis sako: „Visiems nekunigams mes norėtume visu nuoširdumu priminti jų šventą

pareigą — tapti apaštalais. Juk ir šv. Paulius vadina Dievo Bažnyčią, kaip namus, kurių kertinis akmuo yra Kristus ir kurių pamatai — apaštalai. Bet tai jokių būdu nereikia, kad visi pasaulininkai turėtų būti vien tik negyva medžiaga, kuri būtų įmūryta į Bažnyčios sienas. Ne, jau tas pats Tautų Apaštalas kalba apie „gyvuosius akmenis“, kurie turi būti gerai įstatyti ir vieni prie kitų priderinti, kad visam pastatui suteiktų jėgos ir patvarumo. Todėl nė vienas Kristaus sekėjas neturi teisės pasilikti nuošalus! Ypač šiais laikais Bažnyčia niekam neduoda leidimo būti pasyviu (nerangiam nė prie vieno gero darbo)!“

Užsienams įdomūs klausimai

Kokios aukos Dievui labiausiai patinka?

Be abejo, visų galingiausia auka, kuri Dievui labiausiai patinka, tai šv. Mišios, nes tai yra tik nekruvinas pakartojimas Išganytojo aukos ant Kalvarijos kalno. Iš čia ir tikintieji pasisemia sau daugiausia pasi-aukojimo ir krikščioniško karžygiškumo dvasios. Todėl ir Bažnyčia taip griežtai reikalauja, kad visi tikintieji, kurie tik gali iš namų išeiti, būtinai išklaustyti šv. Mišių kiekvieną šventadienį. O tūkstančiai uoliausių katalikų stengiasi ir šokiomis dienomis klausyti šv. Mišių. Taip pat ir kiekvienas geras darbas, atliktas su gryna intencija, yra Dievui be galo malonus. Bet ir mūsų pačių apsimarinimas, nugalėjimas savo nekantravimų, atleidimas artimui, kada jis mus įžeidžia ir laisvai užsidedamos atgailos yra nepaprastai gražios aukos Dievui. Todėl ir šv. Paulius pats apie save taip sako: „Aš baudžiu savo kūną ir stengiuos pavergti, kad kartais kitiems skelbęs, pats nepasidaryčiau peiktinas“ (I Kor. 9, 27). Jeigu ir kiekvienas Lietuvos apaštalas, taip pat galėtų pasisakyti apie savo nusigalėjimus ir nuolatinę kovą su savo audringąja prigimtimi, tuomet ir mūsų veikimas pasidarytų daug našesnis!

Jeigu aš abejoju, ar kunigas gerai su-prašo mano nuodėmes per išpažintį, tai ar man reikia jas iš naujo išpažinti?

Kiekviena išpažintis yra gera, jeigu žmogus rimtai stengėsi gailėtis už savo nuodėmes ir jas išpažino taip, kaip jo sąžinė jam tas nuodėmes priminė. Todėl jeigu Tamsta, sakydamas savo nuodėmes, turėjai tikrai rimtą norą visas nuodėmes išpažinti taip, kaip sąžinė rodė, tai gali būt ramus. Tik tai tuomet išpažintis būtų bloga, jeigu kas tyčia sakytų nuodėmes jas pridengdamas, arba svarbiausius žodžius taip neaiškiai ištardamas, kad kunigas negalėtų gerai to suprasti.

Jeigu kas skolinasi pinigų iš artimo, turedamas intenciją jų niekad negrąžinti, tai ar toks žmogus gali ramia sąžinė artintis prie šv. Sakramentų?

Kas pasiskolina didesnę sumą pinigų (pav., 50 litų) nė negalvodamas jų grąžinti

artimui, nors ir lengvai galėtų tai padaryti, tai tokio žmogaus išpažintys būtų negeros. Tačiau tie skolininkai, kurie iš didelio vargo niekaip nestengia savo skolų laiku grąžinti, gali ramiai eiti išpažinties ir gauti išrišimą, jeigu jie turės bent rimtą pasiryžimą, kad tuomet, kai tik pajęs, stengsis būtinai atsi-lyginti.

Vienas mano draugas sakė, jog pra-garą tik kunigai išgalvoję žmonėms pa-gąsdinti, o pats Dievas esąs toks ge-ras, kad jis taip baisiai jokių būdu ne-galėtų žmonių bausti. Kaip aš geriau-siai galėčiau tą klaidą išmušti jam iš galvos?

Kas tiki į Dievą danguje ir Jo apreiškimą, kuris yra surašytas Šv. Rašte, tas gali lengvai įsitikinti, kad ir mokslą apie pragarą išgalvojo ne vienas ar kitas kunigas, bet tai aiškiausiai žodžiais yra paskelbęs mums pats Dievas. Štai, kad ir Viešpaties Jėzaus žodžiai, kurie taip aiškiai kalba apie pragarą, kad joks protingas abejojimas negali pasilikti mummyse. Juk Dieviškasis Išganytojas, būdamas sykiu Dievas ir Žmogus, atnešė į šį žiaurų pasaulį tokį nuostabų mokslą apie Dieviškąją Meilę, kad Jo Širdis, rodos, tik begaliniu gerumu ir meile tealsavo. O tačiau, peržiūrėję visus 40 Išganytojo pamokslų, kuriuos evangelistai užrašė, mes rasime net 21 vietą, kur V. Jėzaus taip aiškiai kalba apie pragarą, kad nė mažiausio abejojimo mums apie tai negali likti, jog tai nėra vėlesniųjų amžių prasimanymas, o tik paties Kristaus iš dangaus parneštas mokslas, kurio nė šių dienų pragarą vartai nepajėgia išgriauti. Keliais atvejais Dieviškasis Mokytojas kalba apie „amžinąją ugnį“. (Mt. 18, 8), apie „pragarą“ ir „neužgesomą ugnį, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta“ (Mork. 9, 42—47). Ir paskutinio teismo dieną Jis ištars pasmerktiesiems: „Eikite šalyn nuo manęs, prakeiktieji, į amžiną ugnį“. Tą pačią tiesą skelbė ir apaštalai (žiūr. II Tes. 1, 9; Jud. 13; Apr. 14, 11). Ir mes neabejojam, kad kiekvienas žmogus, kuris tik atsidėjęs skaitė šv. Raštą, turės pripažinti, jog mokslas apie pragarą yra lygiai Kristaus ir Šv. Dvasios įkvėptųjų apaštalų paskelbtas, kaip ir kitos tikėjimo tiesos.

Ar vaikams leista kada nors sudrausti ir pabarti tėvus?

Dievas reikalauja, kad vaikai gerbtų savo tėvus. Bet tas pats Dievas moko mus, jog labiau reikia klausyti Dievo negu bet kurio žmogaus, jei tas žmogus įsakytų tokius daiktus, kurie yra priešingi Dievo valiai. Tokiais atvejais ir vaikai nėra kiek nenusikalę prieš ketvirtąjį Dievo įsakymą, jeigu jie su prideramu švelnumu pareiškia savo nepasitenkinimą ir protestą dėl blogo tėvų elgesio. Kartais vaikai turi net pareigą gražiai įspėti savo tėvus, ypač tada, kai patys nuodėmingai gyvena ir vaikus traukia į nuodėmę, jeigu jie draudžia vaikams atlikinėti religines pareigas, stengiasi sulaukyti juos nuo šv. Sakramentų ir t. t.

Kaip reikia laikyti kryžių, nešant jį per procesiją: kada jis turi būti atgręžtas į priekį, o kada į žmones? Mat, Lietuvos parapijose galima pamatyti šiuo atžvilgiu didelio nevienodumo.

Bažnyčios apeigos reikalauja, kad procesijų kryžius, einant aplink bažnyčią, visados žiūrėtų į priekį; o procesijai sugrįžus į bažnyčią, kryžius turi būti atkreiptas į žmones.

Ar yra teisinga, kad Dievas dėl vienos Adomo nuodėmės ir dabar baudžia žmoniją, siųsdamas jai ligas, proto nusilpimą, mirtį ir kitus vargus?

Kat. Bažnyčia mus moko, jog Dievas nėra vienam žmogui neatsiunčia šitų bausmių vien tik dėl pirmųjų tėvų nuodėmės. Didysis Jėzaus Draugijos mokslininkas, šventasis kardinolas Bellarminas, kurį Bažnyčia neseniai paskelbė Bažnyčios Doktoru, savo veikale apie Dievo malonę aiškiai pabrėžia, jog dabar žmonės nėra kiek daugiau nekenciami nuo ligų, nežinojimo ir kitų nelaimių, kaip tuo atveju, kada juos Dievas būtų leides į pasaulį vien tik su paprastomis savo žmogiškos prigimties ypatybėmis. Nemirtingumas ir nuostabi proto galybė, kurią turėjo pirmieji rojus gyventojai, tai buvo tik nepaprasta Dievo gerumo dovana. Tai ypatingas kraitis, kurį V. Dievas norėjo suteikti pirmiesiems mūsų tėvams vien su ta sąlyga, jeigu jie išlaikys ištikimybę savo dangiškajam Geradariui. Deja! Šios sąlygos jie neišpildė. Todėl ir ši laisva Dievo gerumo dovana buvo iš jų atimta. Nuo šio laiko ir visa žmonių giminė liko vien su savo paprasta prigimtimi ir natūraliomis jos ypatybėmis. Kaip įvairūs pasižymėjimo ženklai

(kryžiai, ordenai) ir didelės piniginės premijos yra skiriamos tik už įgytus tikrus nuopelnus, taip ir nemirtingumo bei amžinos sveikatos dovana — dėl Dievo begalinio gerumo — būtų galėjusios paslikti ir su visa žmonių gimine, jei Adomas nebūtų nusikaltęs. Juk panašiai pasielgtų ir žemėje turtingi geradariai, kurie — norėdami išužnyti vargšą našlaitį, palmtų jį į savo namus, puikiai aprengtų ir prižadėtų jam užrašyti didžiausius turtus, pareikalaudami iš jo tiek, kad jis nenusikalstų prieš namų drausmę ir būtų klusnus savo geraširdžiams globėjams. Tačiau, jeigu toks vaikas virsta neklausada, tai argi tie geradariai padaro jam tikrą skriaudą, paleisdami jį iš savo namų su visu tuo, ką jis pats atsinešė į jų pastogę, ypač tada, kai jie pasižada bent ateityje jo neapleisti ir jo pasigailėti?!

Kiek Popiežių yra šventųjų?

Iki šiol yra paskelbti šventaisiais 76 popiežiai ir 7 palaimintaisiais.

Vienas klaidatikis man pasakojo, kad švenč. Sakramentą esąs prasimanęs šv. Paulius, o ne pats Išganytojas. Kaip jam turėčiau atsakyti?

Šv. Paulius tapo Kristaus sekėju tik po V. Jėzaus mirties ir Jo prisikėlimo. O tuo tarpu Švenč. Sakramentas buvo įsteigtas daug anksčiau, per Paskutinę Vakariene, Apie Švenč. Sakramento prižadėjimą ir patį įsteigimą randame daug neišgriaujamų liudijimų ne tik apaštalo laiškuose, bet ir pačiose Evangelijose. Tik Jūs atkreipkite to asmens dėmesį bent į šias Evangelijos vietas: Jono 6 skyrius, 51–52 ir tolimesnės eilutės; Mato Evangelijos 26 skyrius, 26 eil.; Morkaus Evangelijos 14 sk. 22–24 eil.; Luko Evang. 22 sk. 19 eil.

Ar yra nuodėmė neiti šv. Komunijos, priimant moterystės Sakramentą?

Kat. Bažnyčia nepaprastai aukština moterystės šventumą. Todėl ir kiekvieną naują šeimą židinį ji trokšte trokšta atvesti prie didžiausio ir galingiausio palaimos Šaltinio, prie paties Išganytojo Širdies. Dėl to ji karštai kviečia ir raginta ragina visus jaunavedžius, kurie tik kaip nors gali tai padaryti, kad jie priimtų Moterystės Sakramentą per pačias Mišias. Ji labai pageidauja, kad jaunieji, žengdami į naują gyvenimą, tuo metu pasikviestų ir patį Išganytoją į savo širdis. Žinoma, kas dėl rimtų priežasčių priimtų šį Sakramentą ne Mišių metu, arba negalėtų prisitarti tą dieną prie Dievo Stalo, tas sunkios nuodėmės nors ir nepadarė, tačiau įvykdytų didelę nesąmonę, išsižadėdamas tų gausių Dievo palaimų, kurios yra brangesnės už didžiausią kraitį.

NAUJI KELIAI Į NAUJUS LAIKUS!

KAUNO MA JAUNIMAS SUJUDO!

Tik vieneri metai tepraėjo nuo to laiko, kai Kaune pradėjo atskirai veikti Maldos Apaštalavimo Jaunųjų Sekcija. Per tuos metus kuopelių pirmininkės padarė tarp savęs bent 50 pasitarimų. Visų kuopelių pirmininkių pasitarimų su konferencijomis pas T. Direktorių buvo apie 15. Surengtos dvi uždaro rekolekcijos narėms ir pirmininkėms. Aplankyta 250 kartų ligoniniai. 3 sykiai aplankytas Aklųjų Institutas su dovanėlėmis. 30 asmenų MA pirmininkės parūpino darbo. Surengtos Kūčios 100 neturtingų mergaičių. 40 kartų aplankytos neturtingos šeimos ir jos sušelpotos. Keturios iširusios šeimos vėl sutaiškintos. Prikalbinta apie 400 šeimų pasiūkoti Išganytojo Širdžiai. 30 atšalėlių vėl sutaiškinti su Bažnyčia; kai kurie iš jų nebuvo eję išpažinties per 10, 15 ir net 25 metus. Viena 26 metų jaunuolė prirengta prie pirmos šv. Komunijos. Du asmenys prikaltinti priimti kat. tikėjimą. Per visą tą laiką MA Jaunųjų Sekcijos pirmininkės ir narės Kaune susirado apie vieną tūkstantį naujų narių ir 65 kuopelių pirmininkes. Jos surengė 2 religinius vaidinimus ir 2 maldininkų ekskursijas. Jos spėjo per tą laiką įsitaisyti ir gražią savo vėliavą. Jų suorganizuotas choras taip pat neblogo laikosi. Apie 30 jaunuolių sudarė adoruojančiųjų būrelį; jos savo baltomis suknėlėmis, pavyzdinga tvarka ir pasiaukojimu gražiai papuošia įvairias MA pamaldas. Vienai Kauno bažnyčiai paaukojo gražų ir stilingą kieliką, kurio papėdėje įrašyti šie kilnūs žodžiai: „Kunige, prie Dievo altoriaus atsimink MA jaunimą“. Pradžią veikimo buvo labai skurdi. Bet dabar, Išganytojo Širdžiai laiminant ir matant pirmininkių tarpe nepaprastą norą apaštalauti, galima tikėtis, kad ateinančiais metais mūsų laikinoji sostinė pajus dar daugiau kilnių pasiaukojimo darbų!

4 METAI KALĖJIMO UŽ IŠPAŽINTĮ!

Rusijos bedievių sąjungos įteikė vyriausybei prašymą, kuriame nurodoma, kad išpažinčių klausymas galės sovietams pakenkti, nes tikintieji išpažinties paslaptimi pasinaudoję, gali išduoti kariškas ir p. paslaptis. Todėl reikia neatidėliojant išpažinčių klausymą visiškai uždrausti. Ukrainos GPU, nelaukdama vyriausybės sprendimo, tuojau uždraudė visoje Ukrainoje klausyti išpažinčių. Kunigams, nusikaltusiems prieš šį įsakymą, skiriama bausmė — 4 metai kalėjimo.

AUKŠČIAUSIO S ŠVENTŲJŲ STATULOS

Aukščiausia statula tai Kristaus Karaliaus. Ji stovi ant aukšto jūros kranto ties Rio - de - Janeiro Brazilijoje. — Padaryta

skulptoriaus Landausko. Pati statula turi 30 metrų aukščio. Jos pamatai turi 8 m. aukščio. Tik vienas paminklas pasaulyje tėra dar aukštesnis — tai Laisvės Statula, kuri stovi New-Yorko uoste. — Ją padarė skulptorius prancūzas Bartholdi (1834—1904) 46 m. 08 cm. aukščio. Kristaus Karaliaus statulą Brazilijos pašto įstaigų ministeris liepė atmušti ant pašto ženklų, kad būtų galima geriau atsiminti apsilankymą Kardinolo Pacelli 1934 m. Tarptautiniame Eucharistiniame Kongrese Buenos-Airese.

Antroji savo didumu šventųjų statula — tai Šventojo Karolio Boromėjaus Arone, Italijoje. Ji turi 23 m. 40 cm. aukščio. Stulpas, ant kurio statula rymo, turi 11 m. 70 cm. Ji padaryta 1624 metais. Tik vienas veidas 2 m. 40 cm. aukštumo. Rankos ilgumas — 9 m. 10 ct. Nykščio ilgis — 1 m. 40 cm. Brevijoriaus aukštumas — 40 m. 10 cm.

Eikime į Prancūziją. Puy-en-Velay mieste yra didžiausia tame krašte statula. Pastatyta ji Napoleono III laikais 1860 m. Ši statula skirta Prancūzijos Globėjos Švenčiausios Panelės Marijos garbei. Ją padarė skulptorius Bonassieux (1810—1860), nuliedindamas ją iš 213 patrankų, kurios buvo paimtos Sevastopolyje, Krime, 1855 metais rugsėjo 8 d.

Ši statula tai Prancūzijos Dėkingumas Marijai, statyta buvo pradėta aukų rinkimu visoje Prancūzijoje. Pati statula turi 16 m. aukščio, pedestalas 6 m. 70 cm. Pats kalnas yra 32 metrais aukštesnis už miesto namus. Statulos viduje yra įtaisyti laipteliai, kuriais galima išklipti iki pat Madonos viršūnės, kurią sudaro 12 žvaigždžių vainikas. Taip lipant yra 107 laiptai. Per vieną langą galima pasigrožėti miesto apylinkėmis ir Velay kalnais. Keturi žmonės galėtų sutilti labai lengvai Kūdikielio Jėzaus viduje. Ši nepaprasta statula sveria 111.000 klg.

Paimkim dabar garlaivį į Beyrouth, Sirijoje. Aukštumoje Karissa kalno 400 metrų aukščio pamatom statulą. Ji visai balta. Tai Švenč. Panelės Marijos Libano Karalienės paminklas. Jis nėra labai didelis. Tik 7 metrų 50 cm., bet pats pastovas yra 22 m. aukščio, vadinasi, iš viso yra apie 30 metrų. Šią statulą padarė prancūzas Gilt.

Grįžkime dabar vėl į Ameriką. Andų Kordiljeruose 6.000 metrų aukštumoje, rymo didingas Kristus Atpirkėjas. Tai 6 metrų aukščio paminklas. Kristus, iškėles rodo savo kryžių pasauliui, kurį savo ranka laimina. Ši statula padaryta 1900 metais ant Čili ir Argentinos sienos. Ji padaryta iš tų patrankų, kurios turėjo tarnauti kare tarp tų dviejų valstybių. Ši statula irgi buvo Argentinos Pašto ženkluose atvaizduota.

Dar verta priminti ir nepaprastą Kristaus-Karaliaus statulą, kurią padarė prancūzų skulptorius Serraz. Ši Kristaus statula žiūri į Mont-Blanc kalną. Ji turi 20 metrų. Ji rymo ant pakraščio vieno kalno, kuris yra 30 metrų aukščio. Kristus iškelta ranka laimindamas visus, išrodo, kad Jis žiūri į visus žmonės ir visiems nuo to kalno šaukia: „Mylėkite vieni kitus“. Prie Kristaus kojų užrašyti poeto Eduard Montier žodžiai: „Visų tautų vadai, atiduokit Jam savo pagarbą! Tegul menas atvaizduoja Jo Veidą, o įstatymai ir teisėjai Jo mokslą. — Tegul bus paaukotas auksinis visų Karalių diadema, tegul Jo saldžiausias skeptras valdo sykiu Tėvynę ir šeimas!“

I KRISTAUS BAŽNYČIA!

Neseniai viena anglikonų vienuolinė draugija, vadinama „Jėzaus Meilės Draugijos Seserys“ iš Vancouver (Kanada) perėjo į Katalikų Bažnyčią. Seserys gražiai išdėstė savo atsivertimo eiga. Paryžiaus „Croix“ iš 1937. VII. 7 duoda keletą jo ištraukų:

„Praeitėje daug girdėjom apie liūdną krikščionybės suskilimą, ir kai mes pamąstėme, apie tai, kad mūsų Viešpats nužengė iš dangaus įsteigti savo Bažnyčios, kaip išganyto arkos visam pasauliui, vienos šventos katalikiškos ir apaštališkos Bažnyčios, ir kad Jis daug meldė, kad ta vienybė nesuirtu, — mes įsitikinome savo liūdna padėtimi. Negalima, paskaičius Šv. Jono žodžius (XVII. 27), neįsitikinti, kad mes visi šiuo atžvilgiu esame atsakingi ir neturime teisės būti neveiklūs ir abejingi. Bažnyčios vienybės klausimas jau daug metų buvo mūsų minčių ir mūsų maldų objektas — jis vertė mus atsidėjus studijuoti Šv. Raštą, Bažnyčios mokslą nuo apaštalų laikų ir pačią jos istoriją. Tos studijos privėdė mus prie šios išvados, kurią mūsų sąžinės mums padiktavo... 1933 met. anglo-katalikų Bažnyčios grupė šventė pirmąjį savo gyvavimo šimtmetį. Tuo laiku mes uoliai tyrinėjome mūsų religinių grupių istoriją... Iki tol mes tvirtai tikėjom, kad anglo-katalikų bažnyčia, kaip Anglijos bažnyčios dalis, esanti tikru katalikiškos Bažnyčios nariu. Iki tol nebuvo įsiamoninusios, kad visuotinė Bažnyčia negali būti suskilusi į dvi dalis, ypačiai, kada šios dalys daug kuo tarp savęs skiriamos. Ir tikrai, įvyko, tarsi, atrodymas. Ar gali tokia draugija, kuri pati savyje nėra vieninga, būti Bažnyčia, apie kurią Viešpats pasakė, kad Šv. Dvasia išlaikys ją tiesoje? Ar ji atsako Šv. Pauliaus aprašymui: gyvoji Dievo Bažnyčia, tiesos stulpai ir pamatai? Tiesa negali sau prieštarauti. Šv. Dvasia yra Dvasia tvarkos, o ne klaidos. Dabar mūsų širdys prisipildė džiaugsmo, mes priartinome prie tėvynės. Ir jei su skausmu žvelgiame atgal, tai tik todėl, kad ten liko mūsų mylimi žmonės. Jie dar kelyje, o - gal būt - viena dieną pasieks mus. Mes esame

labai dėkingos Anglijos bažnyčiai, būtent, jos anglo-katalikų grupei. Ji davė mums „Katalikų tikėjimą“, nors tas tikėjimas mus nepadarė katalikiškų, bet jis taip pririšo mus prie to tikėjimo, kad niekas mūsų jau nuo jo nebeatskirs. Tą tikėjimą vis gilinsim ir stengsimės geriau gyventi juo katalikiškoj vienybėj. Niekad neužmiršime savo dėkingumo mūsų Mokytojui...“

Vancouver Seserų vienuolija buvo įsteigta 1922 metais ir buvo anglo-katalikų Arkivyskupo von Pencier žinioje. Jos užsiima vaikų auklėjimu, senelių globa ir misijomis.

KARO ŽAIZDA IŠGYDYTA

Didžiojo Karo pradžioje 700 metų senumo Reimso Katedra Prancūzijoje labai nukentėjo nuo vokiečių patrankų. Vokiečiai pavertė ją ligonine. Nė prancūzai, atgavę miestą, ligoninės joje neišardė. Nuo naujų patrankų šūvių užsidegė joje šiaudai, ismuko stogas, sudužo puikiausios statulos, varpai iškrito iš bokštų.

Tos gražiosios ir istoriškosios Katedros sunaikinimas buvo didelis smūgis prancūzams. Joje prieš 5 šimtmečius Šv. Joanna d'Ark buvo Prancūzų Karaliaus Karolio VII vainikavimo liudininkė.

Po karo pradėta senoji Katedra restauruoti. Tas darbas, trukęs 19 metų, šių metų spalį m. baigtas. Kardinolas Suhard, Reimso Arkivyskupas iškilmingai ją konsekavo. Atstatymo darbą labai rėmė ir Amerikos turtuolis John. D. Rockefelleris.

KOVA UŽ MALDA

Dar visai neseniai Elzase (Pranc.) vienas mokytojas bedievis sumanė panaikinti maldą savo mokykloje. Pamokoms baigiantis mokytojams iškilmingai pareiškė, girdi, malda atgyvenusi savo amžių, nuo šiol jos čia daugiau nebekalbės. Mokiniai labai nustebė, bet nieko nesakė. Pamokai pasibaigus, mokytojas sukomandavo:

— Atsistoti! Išėiti!

Mokiniai atsistojo ir, kaip vienas pradėjo: „Vardan Dievo Tėvo...“. Su dideliu sustijau-dinimu ir nenugalimu pasiryžimu jie sukalbėjo visą maldą iki galo ir tik tada išsiskirstė. O mokytojas nuo tos dienos daugiau nebedrįso drausti mokiniams pasimelsti.

RELIGINIŲ ARMIJŲ VADAS

Šių metų lapkričio m. 5 dieną Vokietijos Katalikai šventė 100 metų sukaktį nuo Tėvo Arnoldo Janssen gimimo. Jis įsteigė tris vienuolinius ordenus: 1875 met. „Dieviškojo Žodžio Draugija“, kuri dabar turi 1525 kunigus ir 1707 brolius, dirbančius misijų kraštuose. 1887 met. — „Misijų Seseris“; dabar jų yra apie 2552 nariai, ir pagaliau, 1896 metais įsteigė „Amžinosios Adoracijos

Seseris“. Šios pastarosios meldžias už pasisekimą darbo tų misijonierių, kurie dirba apaštalavimo „fronte“. Tėvo Janssen beatiifikacijos byla jau pradėta Romoje.

NEKATALIKAI GERBIA ŠV. TĖVA

Viename nekatalikiškame Amerikos laikrašty, World Herald, skaitome: „Vidinio sudraskymo ir neramumų laike stovi pagarbos vertas Šv. Tėvas ir nupelno visų simpatijų ir nusistebėjimą. Jis yra didelis, geras, drąsus žmogus, rūpesčių prispaustas, varguose paskendęs. Tačiau, nepaisydamas savo senatvės ir didelių kančių, jis pasilieka nepalaužiamos drąsos ir uolumo asmuo. Geras ir meilus, tačiau nepalenkiamai kovoja jis nuolatinę kovą už Dievo garbę, už Bažnyčios išsigalėjimą, už žmogaus vertę. Atviras ir pažangus, taikos draugas, vargšų ir nužemintųjų teisių gynėjas, jis mato žmoguje daugiau kaip gyvulį, kurs tik maisto tereikalauja. Jis laiko aukštai iškeltą proto ir tikėjimo vėliavą kaip tik tais laikais, kada jie norima atskirti. Stipriausias už visa kita yra jo tikėjimas į Dievą, kuris yra galingiau išsaknijęs į žmogaus sielą už visus kitus įsitikinimus. Kas išdrįsta stoti tarp savo sielos ir Dievo, to nupuolimas yra jau likimo paskirtas. Kol žmogus yra žmogum, jo siela negali būti surakinta grandinėmis. Popiežius kovoja ne tik už katalikų, bet ir už visos žmonijos teises ir vertybes“.

KATALIKIŠKAS TEATRAS AMERIKOJE

Amerikos katalikų teatro centras atidarytas ir veikia prie kat. universiteto. Jo tikslas bus ne steigti naujų teatrų, bet esamus 5000 kat. teatrų geriau suorganizuoti. Bus stengiamasi meniškai lygi kelti ir ap rūpinti visus teatrų padurius veikalais, kad teatras galėtų tarnauti parapijos reikams ir kartu būtų lyg atsvara nepadoriems biznio teatrams. Katalikų teatro centras leidžia ir savo laikraštį, kuris turi 10.000 skaitytojų.

„TEGYVUOJA DON BOSCO“ — SAKO MUSSOLINI!

Italijos vadas Mussolini neseniai Milane po savo didelės kalbos važiavo per miestą. Jis buvo visų sveikinamas. Važiavo jis ir pro gatvę, kur buvo susirinkę vienos salesiečių kolegijos mokiniai. Vienas mokiny pasakė trumpą prakalbą. Baigus nuskambėjo „Tegyvuoja Mussolini“ per mokinių eiles. Mussolini pakėlė irgi ranką ir garsiai sušuko: „Tegyvuoja Don Bosco!“

MOKSLININKAS IŠPAŽINTOJAS!

Bolonijos universitetas šventė neseniai 200 metų sukaktį nuo Luigi Galvani, didelio

išradėjo elektros srity. Jo garbei sakomose prakalbose buvo vis nurodoma, kad didysis mokslininkas buvo ištikimas Bažnyčios siūnus ir šv. Pranciškaus III-jo ordino narys. Apie Galvani, kuriam tą dieną visas mokslo pasaulis lenkės, galime sakyti, kad jame tobuliausiai susijungė gilus tikėjimas ir didelis mokslo genijus.

MUSSOLINI STATO BAŽNYČIA!

Como katedros kupolai atstatyti Mussolini paukojo net 200 tūkst. lirų. Tai yra naujas įrodymas, kaip nuoširdžiai įvertina šis vyras tikėjimo reikšmę mūsų laikams.

KAIP MES DIRBOME?

1937 metais Maldos Apaštalavimo Vyresniųjų sekcijos pirmininkės padarė 41 pasitarimą pačios tarp savęs ir tik 10 pasitarimų - konferencijų buvo pas T. Direktorių. Surengėme tris maldininkų keliones: į Pažaislį, Kėdainių Euch. Kongresą ir į Šiluvą. Užprasėme atlaikyti apie 47 šv. Mišias ir išklausėme daug kitų Mišių įvairiomis intencijomis. Birželio mėnesį, o ypač prieš Jėzaus Širdies šventę ir Kristaus Karaliaus dieną vainikais išpuosėme visą bažnyčią. Taip pat išdalino šimtus pakvietimų, kuriais buvo raginami visi kauniečiai iškelti tomis dienomis vėliavas. Per tuos metus aplankėme 221 kartą ligonius, kurių daugumą apdovanojome gerais laikraščiais, vaisiais ir pan. daikteliais. Buvo sušiepti ir 183 vargšai. O Motinos dieną daugelis pirminkinių su nepaprastu pasilaukojimu rinko aukas neturtingoms motinoms ir stengėsi pačios kuo daugiausia jų sušelpiti. Be to, mums pavyko kelis šimtus šeimų prikalbinti, kad jos iškilmingai pasilaukotų Švenč. Jėzaus Širdies. Apie 21 asmenį, ilgai neįusį šv. Sakramentų, pavyko vėl sutaukinti su Dievu. Kai kurie iš jų net per 20 metų gyveno be šv. išpažinties. Per visus metus prirašėme dar 525 naujus narius į šią Jėzaus Širdies sąjungą. Savo dvasiai pagilinti, pačioms pirmininkėms pageldaujant, buvo surengtos 4 uždaros rekolekcijos pirmininkėms ir 1 viešos rekolekcijos MA narėms.

TAIP KITŲ KRAŠTŲ VYRAI IŠPAŽISTA KRISTŲ!

— CINCINNATI (J. A. V.) miesto gatvėmis neseniai Jėzaus Vardo draugijos nariai — vyrai surengė milžinišką religinę procesiją. Tai buvo viešas pareiškimas savo ištikimybės Kristui. Eismoje dalyvavo 50.000 vyrų. Jų priekyje žengė policijos vadas ir visi katalikai policininkai. Ir Lietuvoj pasitaiko nesykį sutikti gerų katalikų policininkų. Tik kažin ar daug kas iš jų turi tiek drąsos pasirodyti viešose bažnytinėse procesijose?

Per 5 minutes aplink pasaulį

— ŠV. TĖVAS paaukojo 1 mil. lirų kard. Schusteriui, kuris pradėjo statyti visą eilę bažnyčių Milano priemiesčiuose.

— ŠV. TĖVO paviljoną PARYŽIAUS parodoje „aplanke“ kasdien vidutiniškai 600 žmonių.

— ITALIJOJ, Lecce kalėjime jėzuitai laikė 4 dienų rekolekcijas kaliniams. Rekolekcijos pasirodė esančios labai gera priemonė kalinių dvasiai kelti ir jiems auklėti.

— ITALIJOJ, ryšy su 2000 m. imperatoriaus Augusto jubilieju išleisti religiniai pašto ženklai, simbolizuoją Romėnų valstybės susijungimą su krikščionybe.

— AUSTRIJOJ pernal surinkta iš viso kat. misijų reikalams per 500.000 šilingų.

— VARŠUVOJ įsteigtas „aukštosios religinės kultūros institutas“. Jo uždavinys bus gilinti religines žinias inteligentų tarpe.

— MUENCHENE pastatyta pirmoji ir vienintelė Vokietijoj kat. bažnyčia, kurioj pamaldos bus laikomos bizantiniškuoju stilium. Pašventinimo iškilmėse dalyvavo didelė žmonių minia.

— Didžiajame kare vien tik iš vienos MUENCHENO diecezijos žuvo 421 klierikas. Dabar jiems nutarta pastatyti Müncheno katedroj didelį paninklą.

— VOKIEČIŲ vyriausybė uždraudė laikyti katalikiškas pamaldas Müncheno gelžkelio stoty, kur buvo anksčiau įrengta koplyčia.

— VOKIEČIŲ Katalikų Caritas draugija sušalpė pernal 338.101 šeimas su 1 mil. narių. Prie to dar reikia priskaityti 276.966 atskirai šelpiami asmens ir 869.834 pakeleiviai. 103.655 vaikai, eidami pirmos šv. Komunijos gavo rūbus, 1½ mil. ligonių buvo prižiūrėta.

— VOKIETIJOJ paskutiniu laiku ima kurtis vis didesni būriai Eucharistijos Karžygių vien iš suaugusiųjų tarpo. Įdomiausia yra tai, kad čia stoja visi tie pasiryžėliai vyrai, kurie sau užsideda griežtą pareigą būti tikrais apaštalais savo artimiausioje aplinkoje ir darbo vietose. Daugumas šių vyrų eina kas savaitė šv. Komunijos, o kiti net kasdien! Tuo tarpu daugelis Lietuvos katalikų ir iki šiol dar tebemano, jog tik vieni kunigai turi pareigą apaštalauti!

— PRANCŪZIJOJ katalikų universitetuose yra dabar 4219 studentų ir 410 profesorių. Vidurinių kat. mokyklų yra 909 su 160.000 mokinių ir 13.000 mokytojų. Liaudies kat. mokyklų yra: berniukams 2198 ir mergaitėms 7590; mokinių jose 1.061.000. Prie to dar prisideda nemaža specialių mokyklų. Prancūzų katalikai valdžiai sutaupo savo mokyklomis kasmet 1½ milijardo frankų.

— PARYŽIŲ neseniai įvyko didelis manifestas -- susirinkimas tikslu ginti mokyklą ir šeimą nuo bedieviškojo marksizmo.

— Katalikiškų mokyklų ANGLIJOJ yra šiemet 1241 su 341.476 mokiniais.

— RUSIJOJ. Nors Stalinas ir prižadėjo suteikti tikėjimo laisvę, tačiau dvasininkai Rusijoj ir toliau areštuojami. Šiuo laiku yra apie 70 svetimtaučių kunigų kalėjimuose. Tai daugiausia lietuviai, lenkai ir vokiečiai. Visoje Vak. Ukrainoje jau nebėra nė vieno katalikų kunigo. Gudų krašte ir Mohileve bėra vos vienas kat. kunigas.

—RUSIJOJ nutarta perorganizuoti bedievių sąjungą, kuri nuo dabar dirbs išvien su politine propaganda. Bedieviams aktyviau tarnaus ir GPU agentai.

— Ir komunistai švenčia Kalėdas! Jie rengė šiemet visoje RUSIJOJE eglutes, išpuoštas kūju ir piautuvu, vaikus apdovanoja valstybės lėšomis priestikybinių turinio knygelėmis, bedieviškais žaisleliais ir t. t.

— Dabar RUSIJOJ mokomi 100.000 naujų propagandistų, kurių pareiga bus kovoti už bedievybę.

— RIO-DE-JANEIRE įvyko didžiulis Marijos Sodalijos vyrų kongresas. Milžiniškoj liepsnojančių deglių eisenoj, kurią organizavo pati miesto valdyba, dalyvavo 20.000 vyrų.

—MFKSIKOJ katalikai veda nenuilstamą kovą už atidarymą uždarytųjų bažnyčių.

— KINIJOJ per praėjusius metus katalikiškai pakrikštyta 600.000 žmonių. Iš jų 160.000 suaugę. Tuo būdu katalikų skaičius Kinijoj bus pasiekęs 3 milijonus su viršum.

— Japonų sostinėje — TOKIO — yra kat. universitetas. Šioj mokslo įstaigoj neseniai paskirtas Universiteto Rektorius Heuvers S. J., kuris jau 14 metų dirbo Japonijoj.

— JAPONŲ karo vadovybė suteikė aukštą pasižymėjimo ženklą jėzuitui T. Jacquinet, kuris, nepaisydamas didžiausių gyvybės pavojų, per paskutines kovas ties Šanghajum sudarė didelę apsaugos sritį miesto gyventojams. Tokiu būdu jis išgelbėjo gyvybę tūkstančiams nekaltų gyventojų.

— Per paskutinius 100 metų AMERI-KOJE buvo 12 arkivyskupų ir vyskupų, kilusių iš atsivertėlių tarpo.

— VAŠINGTONE statomai milžiniškai „Kristus — pasaulio šviesa“ statulai jau surinkta per 90.000 dolerių.

— Kasmet nuo sausio 18 d. iki sausio 25 dienos yra PASAULINĖ MALDOS OKTAVA. Visi tikintieji tuomet meldžiasi už tai, kad „visame pasaulyje būtų viena avija ir vienas ganytojas“.

Mes tikime į Šv. Lietuvos prisikėlimą!

— Nors ir šala, bet KAUNE Prisikėlimo bažnyčia vis statoma. Bokštas jau turi 51 metrą (reikės dar 20). Bažnyčios statybą uoliai remia ne tik Lietuvos, bet ir užsienio, ypač Amerikos, lietuviai.

— ŽELVOJ atlaikyta įspūdinga savaitė už Dievą. Jos metu parapijiečiai tvirtai pasiryžo kovoti su bedievybe ir ypač su bloga spauda.

— KVETKUOSE smarkiai prenumeruojami kat. laikraščiai.

— LUKŠIUOSE 20 m. Nepriklausomybės sukakties proga nutarta pastatyti ant šventoriaus didelį ažuolo kryžių ir įrengti Aušros Vartų altorių šventoriaus koplytėlė.

— KAUNE Draugija Katalikų Universitetui remti surengė katalikų mokslo savaitę.

— KAUNE įvyko nepaprastai gausi „Pavasario“ vyrų ir mergaičių kuopų konferencija. Ji praėjo labai įspūdingai.

— DAUGAILIUOSE kat. vyrai energingai pasiryžo kovoti prieš plintančią apylinkėj bedievybę.

— KRAŽIUOSE įvyko labai gražus vyrų alkoolikų teismas.

— S. KALVARIJOJ kat. vyrai pasiryžo padvigubinti kat. spaudos prenumeratą.

— KAUNO „Pavasario“ Pilies kuopa Tėvų Jėzuitų namuose surengė Senamiesčio vargšams jaukias Kučias.

— Ž. KALVARIJOJ jaunimas darė 4 dienų pusiau uždaras rekolekcijas.

— KAUNO Jėzuitų bažnyčioj dažnai laikomos recituotos mokinių mišios, jų metu visi mokiniai kartu atsakinėja į kunigo maldas.

— K. NAUMIESTY atidaryta gerai sutvarkyta parapijos biblioteka.

— LIETUVOJ jau pradėta organizuoti maldininkai į Euch. Kongresą Budapešte.

— Lietuvos aklujų institutas surengė valst. radiofone religinį vakarą.

— VEVIRŽŲN Kat. moterys naujos vėliavos pašventinimo proga visos pasiaukoję Švenč. Jėzaus Širdžiai.

Iš mūsų platintojų fronto!

Pirmoj vietoj žengia Kudirkos NAUMIESČIO knygnešiai, kurie jau iki pradžios sausio pašoko iki 143 skaitytojų.

— Ir SIDABRAVO padangėje šiemet beveik 4 kartus daugiau „Žvaigždžių“ sušvito negu pernai kad buvo. Dabar jų ten pareis 115 egz.

— Nepaprastas sujudimas šiemet pasireiškė ir SMILGIUOSE. Tik Jūs pamanykit, pernai ten pareidavo tik 2 „Žvaigždės“ ogi šiemet net 113! Valio Smilgiams!

— PAPILYJE vietoj 9 egz. šiemet sužėrėjo net 104 „Žvaigždės“!

— ANYKŠČIUOSE pernai buvo 55 skaitytojai, o dabar jų yra 89!

— RASEINIAI taip pat pralenkė pernykščius metus pakildami iki 86 egz.

— ŽIEŽMARIAI nuo 44 egz. pašoko iki 70.

— DARBŲNŲ knygnešiai taip pasidarbovo, kad jų skaitytojų eilės iš 25 paūgėjo iki 69.

— RADVILIŠKIS nuo 49 pasiekė 72 egz.

— PUŠALOTAS taip pat jiems nenori užsileisti, nes iš 31 skaitytojo prasigyrveno iki 69.

— RAGUVOJE Jėzaus Širdies laikraštis taip pat laimėjo šiemet daug naujų šeimų. Dabar ten išviso pareis 66 egz.

— KELMĖS platintojai surado 60 skaitytojų.

— PANDĖLYS tik vienu skaitytoju atsilieka nuo Kelmės.

— GAURĖS apylinkėje vietoj pernykščių 12 „Žvaigždžių“ dabar ėmė šviesti išsyk 56 egz. žvaigždynas!

— O ALIZAVA kad sukilo šiemet, tai vietoj 6 egz. dabar laimėjo net 55 skaitytojus!

— BETYGALA ir KRINČINAS žengia tuos tarpu kartų, kiekvienas turėdamas po 53 skaitytojus.

— SANGRUDA jau dabar turi 8 kartus daugiau skaitytojų negu pernai STIRNIUOSE ir ŠAUKĖNUOSE — 6 kartus pakilo DOTNUVA — 5 kartus daugiau, STRĖVININKAI 4 kartus daugiau, SUDARGE, PABERŽĖJ ir SIESIKUOSE — 3 sykius daugiau kaip pernai.

— DVGUBAI PADIDĖJO skaitytojų eilės GIRĖNUOSE, IGLIAUKOJ, ILGUVOJ, KAZLŲ RUDOJ, VIŠAKIO - RUDOJ, PAJEVONYJE, PALANGOJE, PETRAŠIU-NUOSE (ties Kaunu), RAMYGALOJE, ROZALIME, SALOSE, SEDOJE, SIMNE, SKREBOTIŠKYJE, SPITRĖNUOSE, ir k.

— O Jūs palaukit, kada atsilieps ir mūsų uoliausieji apaštalai iš kitur! Juk dabar tik pats platinimo įkarštis!

Ekstra pranešimas! Viena rimta firma gana rimtai pažadėjo įtaisyti moderniškus garsiakalbius toje parapijoje, kur bus daugiausia „Žvaigždžių“ šiemet išplatinta. Apie tai aiškiau bus pranešta kitame numeryje ir tuoj bus išsiuntinėti specialūs aplinkraščiai visiems MA skyriams!

Kas nori susirašinėti?

Kauno Maldos Apaštalavimo Jaunųjų Sekcijos Pirmininkės labai norėtų susirašinėti su kitų MA skyrių jaunosiomis pirmininkėmis ir su tokiomis narėmis, kurioms tikrai rūpėtų ir savo apylinkėje labiau paskleisti pamaldumą į švenč. Jėzaus Širdį. Todėl tos jaunuolės, kurios tik nuoširdžiai trokšta ir savo pažįstamų mergaičių bei draugijų tarpe skleisti Jėzaus Širdies Karalystę, maloniai kviečiamos rašyti šiuo adresu: p-lei Paulai Kazlauskaitei, Prezidentūra, Kaunas.

Gerb. Kun. Direktoriams!

Kadangi pirmaisiais mėn. penktadieniais jau daugelyje vietų yra įvestos Jėzaus Širdies pamaldos su švenč. Sakramento išstatymu, o kituose MA skyriuose uoliai praktikuojama ir šventoji Valanda ir, be to, Kun. Direktoriams turi kitų progų sekmadieniais priminti mėnesines MA intencijas, tai šiomis progomis prašome ypatingai pabrėžti visiems nariams: 1. kad šiais Jubiliejiniais Metais jie stengtųsi dar daugiau melstis už visus Bažnyčios reikalus Lietuvoje, 2. kad patys stengtųsi daugiau apaštalauti, ypač skleisdami kat. spaudą ir rūpindamiesi dar labiau išplatinti „Žvaigždę“ savo apylinkėje, 3. o kuopelių pirmininkai-ės įsigyti savo vadovėlius „Šių laikų apaštalams“ ir, kas mėnuo tarp savęs susiedami, pasitartu apie įvairius apaštalamo darbus, kaip tuose vadovėliuose ir „Žvaigždėje“ dažnai, nurodoma, 4. kad kuopelių pirmininkai-ės patys rūpintųsi išdalinti intencijų lapelius savo nariams. Už šį priminimą Jums iš anksto dėkojame.

MA Centras

Visi MA, VA nariai ir Eucharistijos Karžygiai kviečiami įsigyti ženklelius ir juos nešioti prie savo krūtinės. Tokiu būdu mes galėsime ir kitus greičiau patraukti į šias Jėzaus Širdies sąjungas.

KIEKVIENAS SKAITYTOJAS GALI GAUTI DOVANŲ!

Šiais laikais visi katalikai turi stengtis kuo geriausiai patys pažinti savo tikėjimą ir visus savo artimuosius skatinti uoliau skaityti religinio turinio knygas bei laikraščius. Tik tuomet nebus mums baisūs nė jokie bedievybės pasikėsinimai!

Iš savo pusės trokšdami visus „Žvaigždės“ skaitytojus labiau sudominti tikėjimo klausimais ir norėdami Jums patiems duoti idomos medžiagos religiniams pasikalbėjimams, dėsiame per 10 numerių įvairių paveiksluotų klausimų. Po kiekvienu paveikslėliu bus surašyta visa eilė atsakymų; iš jų reiks pasirinkti tik vieną atsakymą, kuris Jums rodysis geriausias. Kas teisingiausiai į visus tuos klausimus atsakys, tas gaus visą knygynėlį iš 50 geriausių Tėvų Jėzuitų leidinių. Antra premija — knygynėlis iš 40 knygų. Trečias gaus 30 tokių pat veikalų, ketvirtasis 20 ir penktasis — 10 knygelių. Be to, visi šio konkurso dalyviai, kurie tik ilgai nedelsdami įstos į šį konkursą, gaus po „PLATŲJĮ KATEKIZMĄ“; o jeigu kas jau būtų jį išsirašęs kartu su „Žvaigžde“, tas gaus kitą bet kurį gražesnę Tėvų Jėzuitų leidinį. Taigi, matote, jog KIEKVIENAS „ŽVAIGŽDĖS“ SKAITYTOJAS GALI LABAI LENGVAI GAUTI DOVANA. Tik reikia truputį pasirūpinti!

Atsakymus gali siųsti ir keli Jūsų namiškiai drauge. Atsakydami tik pažymėkite paveikslą numerį ir to atsakymo numerį, kuris Jums rodysis teisingiausias. Atsakymus siųskite ATVIRAM VOKE, užrašydami ant voko žodį „SPAUDINYS“, — tuomet užteks prilipinti ant voko pašto ženklą tik už penkis centus. O kitus pašto ženklus, kuriuos Jūs gal būtumėte prie laiško prilipinę, pridėkite prie Jūsų atsakymo; tų ženklelių įdėkite tiek, kad prie kiekvieno paveikslėlio atsakymo įseitu po 5 centų pašto ženklas.

Paveikslas Nr. 1.

Paveikslas Nr. 2.

KURIS ATSAKYMAS GERIAUSIAS?

1. Ministrantūra.	1. Mane tėveliai taip išmokė daryti.
2. Gloria in excelsis Deo.	2. Apleisti Mišias yra nuodėmė.
3. Apaštalų laiškas (epistola).	3. Kunigas barsis, jei aš to nedaryčiau.
4. Evangelija.	4. Visi katalikai taip elgiasi.
5. Credo (Tikiu į Dievą).	5. Aš myliu Dievą ir klausau Jo Bažnyčios, kuri trokšta per šv. Mišias mano sielai atverti galingiausių malonių šaltinį.
6. Paaukojimas.	
7. Prefacija.	
8. Konsekracijos žodžiai.	
9. Pakylėjimas.	
10. Komunija.	

audėnų
Žodis
KATOLIKŲ ŽODIS

LIETUVOS

SALTINELIS
1937 m.
1937.34.1

Misijos
1937 m.
10 Nr.

Ukininkas
Nr. 52
Klaipėda, 1937 m.
Išleidytojas: J. J. J.

20

ARGYBŲ

ŠIS BLAIVYBĖS IR SVEDATŲ LA

skaitai blaivymo me

**„I kiekvieną šeimą tepareina
geras katalik. laikraštis!“ —
Pijus XI**

**NAUJOJI
ROMUVA**

KOSMOS
GAMTOS IR ŠALINĖ MOKSLŲ ILLUSTRUOTAS
ŽURNALAS SU POPULARIU SKYRIMU
GAMTOS DRAUGAS
XVIII metelis
1937 m. SPALIS—GRUODIS MĖN.
Turkija

ŽIDINYS
Literatūra, mokslo, visuomenės
ir švietimo žurnalas

Nr. 11
1937 m. lapkričio mėn.

**Ilustruotas
ŽIDINIO priedas**

**NAUJO
VAIDILU**